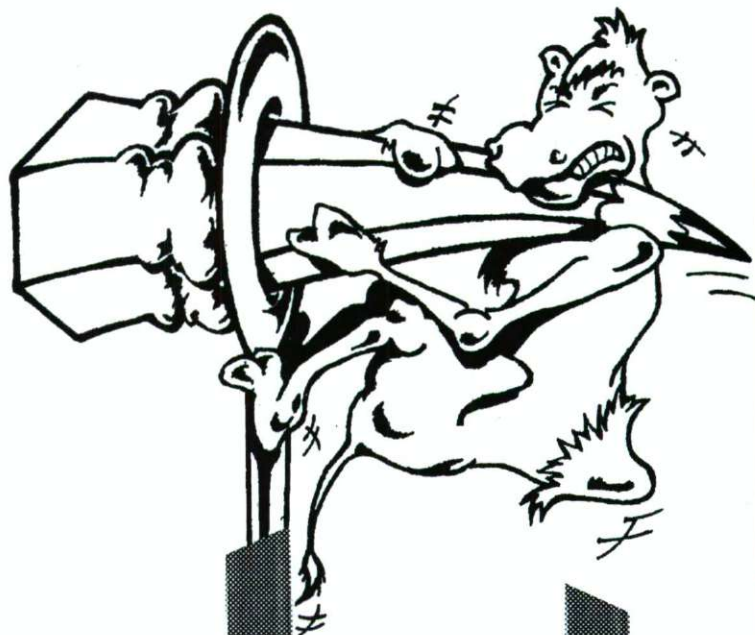

Főiskolai
Magazin

Álomáruházak:
Ha-rács
(Fikázzunk, fater!)

„Ősz húrja zsong,
jajong,
busong...”

Megdöbbenve

éreztek a JPTE ÁJK „*Expressis Verbis*” című lapja 1998. október-novemberi számának olvasása során, hogy a hallgatói demokrácia, a diákújságírás és nem utolsósorban a szólásszabadság – alapvető emberi tolerancia és a minimális humorérzék hiánya okán – fenyegetve van.

Lapunk és a JGYTF hallgatói nevében ezúton küldjük baráti támogatásunkat Horváth Annamáriának és az „*Expressis Verbis*” egész stábjának.

Szeged, 1998. november 16.

Egész Tamás
főszerkesztő

Jancsák Csaba
a HÖK elnöke

Tartalom

- Egy diákújság születése (4)
- Pendragon Társaság (5)
- Gólyabál '98 (6)
- Anima Sound System (8)
- Anno (9)
- Szeretkezéseink (9)
- (Szó)kincs, ami nincs (10)
- RÉ/Málmáruhá (10)
- Friderikusz forevör (11)
- Partizánok (11)
- Amerika visszainteget (12)
- Levéltöredék Walakihez (13)
- Milliomos voltam
Törökországban (14)
- Sziget-sztori (16)
- Fekete vonat (17)
- 10 éves a River (18)
- Gyilkos lavina (19)
- Holló színház (20)
- TOR (21)
- Lélekmorzsák (22–25)
- Science Fiction (26)
- Játék (27–28)

A Bálint Sándor Könyvesbolt ajánlata:

Fotó-, és művészeti albumok,
szépirodalom, idegen nyelvű- és
gyermekkönyvek széles választéka.
Folyamatos 50%-os böngészde.

*Csak nálunk: Klasszikus Nagyszótárak
11000.- helyett 9900.-
HVK kártyára 10% engedmény!*

A Nagyáruhá Passzázs során
Aradi vértanúk tere 8.

Tel: 426-791 Nyitva: H-P: 8-19 Szo: 9-13

A KÉPESBOLT ajánlata:

*Karácsonyi képeslapok 4 Ft-tól
Borítékos lapok 35 Ft-tól
200 féle aszali-, fali- és zsebnaptár*

*Ajándéktárgyak, kerámiák, UNICEF termékek,
karácsonyi meglepetések, díszcsomagolók,
tasakok, kötözők, keretezett képek, poszterek.*

A Nagyáruhá Passzázs során
Aradi vértanúk tere 4.
tel: 424-949
Nyitva: H-P: 8-19 Szo: 9-13

"AJÁNDÉKÖZÖN"
a TESCO áruházban
tel: 424-951
Nyitva: H-Szo: 8-21 Vasárnap: 10-18

A TÚ

A JGYTF hallgatóinak
magazinja

Kiadja a JGYTF
Hallgatói Önkormányzata

Felelős kiadó
Jancsák Csaba
Főszerkesztő
Egész Tamás

Főszerkesztő-helyettes

Árvai Mária

Szerkesztők

Márton Imre

Miskei Orsolya

Varga Tamás

Munkatársak

Antal János *(fotó)*

Bardócz Attila *(oázis)*

Kasza Magdolna *(univerzoom)*

Márok Attila *(grafika)*

Nánai Mária *(miegyvás)*

Szabó Gábor *(lélekmorzsák)*

Szállka Sarolta *(filmszínház)*

Varsányi András *(internet)*

Marketing

Görög Zsolt

Fényszerkesztő

Verbanics Tünde

Szabó Zsuzsanna

Tördelés

Egész Tamás

Korrektor

Surján Paula

Terjesztés

Hegedűs István

A szerkesztőség címe

6725 Szeged

Boldogasszony sugárút 6.

tu@jgytf.u-szeged.hu

Telefon

(62) 456-070, 420-395

Nyomás

Engi és Kis Bt.

6725 Szeged

Petőfi S. sgt. 77.

Megjelenik 3000 példányban

*Az irodalmi rovatot a Fiatal Szegedi
Írók Köre támogatja*

Alapítva 1989-ben

Eng. szám: B/ISK/198/CS/1992

Játék

Mottó: „Mert az élet szép,
Legalábbis szebb, mint te!”

Hány éve már, hogy utoljára önfeledten tudtunk játszani, mint a gyerekek... Hány éve már, hogy mi voltunk a fogók, a hunyók, a rongyos bakák és a királyok. És hány éve már annak is, hogy valamit nem kellett komolyan vennünk, csak úgy „játsziból”, könnyedén: lányokat, életet, mindent.

Azóta sokminden megváltozott. Megkomolyodtunk, úgy teszünk, mintha felnőttek lennénk, hajtjuk a pénzt, a nőket, kergetjük az időt, melyet kvarcóra formájában hordunk karunkon. Elfelejtettünk játszani, azaz mégsem – csak most főleg szerepeket szoktunk játszani. Aljas, őszintétlen, sunyi szerepeket.

Teremtöm! És most velünk játszanak! Most mi vedlettünk át sakkfigurákká, társasjáték-bábuvá. A Tisza, mint egy nő, úgy szórakozik velünk – mert a természet is imád ám játszani –, el akar önteni, aztán a gátaknak ütközve meghátrál, hiteget bennünket, halálra rémít, hogy végül csendesen elvonuljon házaink mellett. Magunkra maradunk elvonulása után, kétes érzelmekkel, keserű tanulságokkal, szétáztatott gátakkal.

Erősítsük gátjainkat! Rakjuk magasabbra őket, ne hagyjuk, hogy bárki is játsszon velünk! Annak ellenére, hogy tudjuk: nincs elég erős gát, annak ellenére, hogy tudjuk: jövőre ugyanekkor, ugyanitt, ugyanez a veszély fenyeget bennünket. Talán már várjuk is.

Egész Tamás

„Hiszem, az írás kötelesség és bizonyágtevés”

Egy diákújság születése

1990 őszén alakult a JGYTF főiskolai magazinja, a TÚ. Készítését hatalmas lelkesedés vette körül, ami elsodort minden technikai nehézséget. Azért született, hogy legyen egy lap, ahol a hallgatók megírhatják véleményüket, gondolataikat, érzéseiket. Konkoly Edittel, a TÚ első főszerkesztőjével a kezde-
tekről beszélgettünk.

Honnan származott az ötlet, hogy megalapítsátok a TÚ-t?

Emlékszem, akkoriban tombolt bennem az írni vágyás és jelentek is meg cikkeim a Délmagyarországban és a Szegedi Egyetemen, de ebben az időszakban már több, mint egy hónapja nem publikáltam sehol, és akkor derült ki, hogy van a főiskolának egy lapja, ahol lehetne dolgozni. Ez az újság volt a TÚ elődje, bár teljesen másképp nézett ki. Emlékszem, egyszer egy Hallgatói Önkormányzati gyűlésen felálltam és egyszerűen bejelentettem, hogy szeretnék indítani egy lapot, illetve átvenném a réggit, amelyikről tudtam, hogy halódik. A lehetőséget megkaptam, és ezután nagyon sok feladat várt rám, hiszen ki kellett találni a lap formátumát, nevét, grafikusra és tördelőre is szükségem volt.

Honnan ered az újság – nem min-

dennapi – elnevezése?

Sokat gondolkodtam azon, mi legyen a lap neve. Egyszer éppen autóval utaztunk Pest felé, épp egy nagy fenyves mellett mentünk el és akkor ugrott be: túlével. A tú sok mindent jelképez: gyógyítani lehet vele, varni, fércelni és persze szurkálni. Akkoriban nagyon harcos hangulat uralkodott a főiskolán, s talán ez inspirált a név kiválasztásánál.

Milyen körülmények között születtek meg az első számok?

Eleinte sok nehézséggel kellett szembenéznünk. Bár volt számítógépünk, de alig értett hozzá valaki, illetve akkor tanultuk. Először 500 példányban jelent meg az újság, lapokból állt és egy gémpapocsa fogta össze az egészet. A főiskola nyomdájában végezték a sokszorosítást. Ekkor még minden más volt. Az újságírók nem kaptak honoráriumot, mindenki lelkesedésből dolgozott, s így is sikerült kéthetente 28, néha 38 oldalon kijönnünk.

Milyen kapcsolatokat volt akkoriban a HÖK-kel?

A Hallgatói Önkormányzat még akkor alakult. A gyűléseken felszólaltak azok az emberek, akiknek véleményük volt egy-egy dologról és ki is merték mondani azt. Belőlük alakult ki a HÖK. Nagyon sok munka volt. Meg kellett védeni az érdekeinket, s ezt mi nagyon harcosan fogtuk fel, és így gyorsan összekovácsolódott a társaság.

A tanárok és a diákok hogyan fogadták a főiskolai újság megjelenését?

A tanárok eleinte kicsit féltek tőle, később azonban megszokták és olvasták, főként, amikor egyikkel-másikkal interjú jelent meg. Egy-egy érdekesebb téma alkalmával sok tanár és diák írt a lapba. Ebben az időszakban más volt a légkör, akkoriban született a demokrácia az iskolában!

Nagy dolognak számított akkor újságot indítani?

Igen. Mindenki tudott róla. Minden számból küldtünk a könyvtárnak, sőt a Széchenyi Könyvtárnak is postáztunk.

Az első néhány biztosan megtalálható ott. Másrészt, jó volt akkoriban főszerkesztőnek lenni. Túlzás lenne azt mondanom, hogy egy idő után már nem kellett vizsgákra készülnöm, de érezhetően mások voltak velem szemben a tanárok.

A TÚ ma már a kilencedik évfolymánál tart, s te ott voltál a születésénél. Milyen nyomot hagyott az életedben?

Számomra a TÚ egy érzelmi dolog, egy nagy szerelem volt. Miután befejeztem a főiskolát, dolgoztam újságíróként és akkor tudatosult bennem, milyen nagy szabadsága van egy főszerkesztőnek. Mikor egy másik lapnál én is kezdő voltam, akkor értettem meg azokat az újságírókat, akik egykor nálam kopogtattak a szerkesztőség ajtaján. Szerintem nekem nagyon hamar jött a lehetőség, hogy főszerkesztő legyek. Ez egy nagyon nagy felelősség! Az akkori Konkoly Editnek a TÚ egy nagyon fontos állomása volt, s most már olyan, mint egy régi szerelem.

Görög Zsolt

(Megjelent a HÖÖK jubileumi kiadványában)

TÁK- Program

Hétfő

20.00 Pendragon Társaság
(irodalmi estek)

Kedd

17.30 Csillagidő Klub
(sci-fi filmek)

vagy

Képküszöb (vizuális kultúra)
20.30 Környezetvédelem Klub

Szerda

20.30 Tánciskola

Csütörtök

20.00 Hangfüggöny
(hazai és külföldi zenei irányzatok népszerűsítése)

Új helyen...

November 10-én került átadásra a JGYTF HÖK Szerkesztőség és Kiadóhivatal, mely a Főépület alagsorában található (a fénymásolónál jobbra). Az iroda a három testvérlapon (Belvedere Meridionale, Hőkentő, Tú) kívül otthont ad a Környezetvédő Klubnak is.

Dr. Békési Imre volt és dr. Galambos Gábor jelenlegi főigazgatók, Jancsák Csaba HÖK-elnök valamint Döbör András pohárköszöntői után pezsgővel koccintottunk a lapok közötti barátságra, és a jövőbeli – remélhetőleg sikeres – munkára; majd kötetlen beszélgetés vette kezdetét a szerkesztőségek tagjai és a meghívott vendégek között.

Új „otthonunkban” mindenkit szeretettel várunk hétfő esténként 6 órakor a szerkesztőségi üléseken.

A szerkesztőség nyitvatartása:

H: 12-16

K: 10-15

SZ: 9-16

CS: 15-16

Föld körüli pályán

Örömteli hír a hálózatfüggőknek: végre olvasható a TÚ az Interneten!

Örömteli hír minden főiskolásnak: első alkalommal jelenik meg JGYTF-es diákújság a hálón. S ez bizony azt jelenti, hogy haladunk a korrallal: a Főiskolai Magazin olvasható immár Kuala Lumpurtól Fokvárosig mindenhol, ahol számítógép van, s ahol tudnak magyarul.

Keressétek, olvassátok, s írjátok meg véleményeiteket, javaslataitokat a formával, tartalommal kapcsolatban.

<http://www.jgytf.u-szeged.hu/hallg/TU/tu001.htm>

A hálózati magazin

Pendragon Társaság

– avagy legenda születik a főiskolán? –

Isten (?) tudja, mióta nem volt irodalmi klub a főiskolán. Ezen a kínzó problémán kesergett három hallgatónk (olvasónk?) ama júniusi délutánon Szeged egyik közkedvelt kocsmájában. Néhány korsó sör illetve pohár bor elfogyasztása után aztán kipattant a már-már korszakalkotónak nevezhető felismerés: ha nincsen, csinálni kell! Nagyjából erre az időpontra vezethetjük vissza a főiskolán öntevékeny csoport keretei között működő Pendragon Társaság megszületését. Fentemlítették ugyanis olyannyira komolyan gondolták a tervet, hogy néhány hónap eltelte után sem mondtak le róla, sőt fáradságot és akadályt nem ismerve vetették bele magukat a Társaság működésének megszervezésébe.

Így jött létre az új irodalmi klub az idei tanév szeptemberétől, a Fiala Szegedi Írók Körének támogatását élvezve. Hentente egy alkalommal ülnek össze az irodalom iránt érdeklődők; s egy-egy este úgy zajlik le, hogy a Társaság valamely tagja előadást tart egy általa különösen jól ismert íróról, költőről, irodalmi témáról. Persze – az egyes tanszékeken jól bevált szakirodalom-visszaböfögés helyett – színesen és szubjektíven. „Csupán” azzal a megköttéssel, hogy érdekes legyen, egyéni és szórakoztató; valamint, hogy az irodalomnak olyan szeletéről essék szó, amely kevésbé ismert – hogy ezáltal is új tudásra tehesünk szert. Az 50-60 perces előadás után pedig mindenki, aki erre készületet érez, felolvashatja kedves versét, novelláját, esetleg regényrészletét. Egyszóval igyekszünk „érezni, átélni az irodalmat”. (In memoriam Dead Poets Society...) Ekkor alakul ki az a „misztikus” hangulat, amelyre a csoport neve utal. (Ld. Szerb Antal: Pendragon-legendája.)

Eddig a Pendragon Társaság keretei között hallhattunk „érdekesen, ám kissé vontatottan” Kurt Vonnegutról; sok-sok verssel illusztrálva Dsida Jenőről; kissé szétszórtan Szerb Antaltól, a regényíróról. Végigélvezhettünk egy korántsem rövid előadást Csáth Gézaról; és egyet García Lorcaról, amelyben megzenésített versek is szerepet kaptak. A legnagyobb kitüntetést az Ungvárról néhány napra hazatérő Kovács Imre Attila tanár úr látogatása jelentette, aki saját, a kárpátaljai golgotán keletkezett verseit olvasta fel – hallgatói osztatlan csodálatát kivívva.

A további programban szerepel még egy szokatlannak ígérkező előadás „Színház az egész világ” címmel; valamint Ladányi Mihály költészete, Kosztolányi Dezső novellisztikája, Franz Kafka világa, esetleg Albert Camus regényei.

– mg –

Bele a közepibe... Egy jó Gólyának minden bál új...

A melegítés mindenki számára már korábban elkezdődött. Én is melegítettem, méghozzá egy David Lynch filmmel, a Twin Peaks rendezői változatával, illetve egy pohár igen forró teával. Persze a rendesebb gólyák, kicsit szerényebben alkohol alapú serkentőszereket vettek magukhoz, s úgy indultak a Hungária Szálló felé.

Találkozás a színház előtt, fél tízkor. Persze csak az késik, aki tudja, hogy hová kell menni. Sebaj, tízre ott is vagyunk a nagy ismeretlen szálló nem túl nagy aulájában, ahol értelmetlenül tekintgetünk egymásra, s elkezdünk keresni valami hangulat nevezetű dolgot. Később találkozunk vele, örülünk, beszélgetünk, s ő táncra hív bennünket.

Felavattak végre! Ki tudja hanyadjára, de ismét gólya lettem, s megfogadtam sokadmagammal olyan egyértelmű dolgokat, mint például a vizsgák számának teljes kihasználása, amire mindenki büszke lehet. Időközben előkerülnek a már jól ismert zenék, ropjuk tovább. Talp-alávaló. A lányoknak már fáj a lábuk. Én nem tudom levenni a nyakkendőmet, ketten rángatják rólam. Lejön! Mehet tovább a Buli.

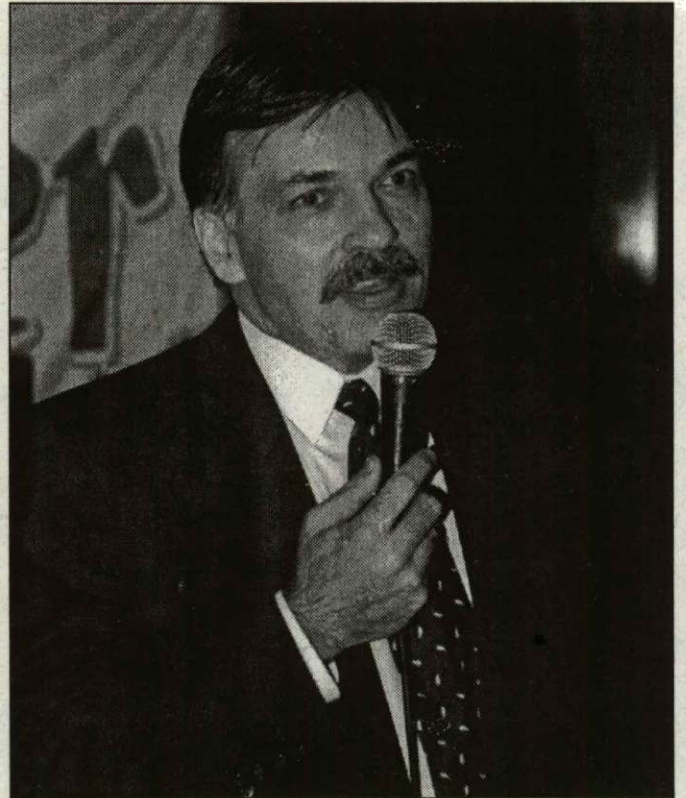
Kiesés, nálam két óra. Mi történt közben? Táncoltattam lányokat, beszélgettem és... Megvan! Az Univ-TV egyik munkatársa, akit már valahonnan ismertem (valami gépterem-szerű helyről) megállított, hogy csinálnak velem riportot. Lányok! Meg kellene tanulni a tévészés néhány alapszabályát, mert anélkül nem megy a dolog! Pár tanács: kicsit szervezetten, előre kitalálva, esetleg forgatókönyvvel könnyebb lenne, mert a rögtönzés még nem megy... Másrészt jó lenne előre megnézni, hogy hogyan működik a kamera, vagy azt olyan ember kezébe adni, aki legalább annyit ért hozzá, hogy hol a zoom. Szóval ezt még tanulni kell.

Vége felé már egyre furcsább volt mindenki. Aki józandott azért, aki még éppen felfelé ívelőben volt, az azért. Ekkor történt meg az a tombolahúzás. „Sapka, sál az nincs, van póló és bögre.” „Már megint nem nyertem semmit” és hasonló csodálatos gondolatmenetek indultak el, majd zörögtek tovább a hangfalak.

vább a hangfalak.

Tényleg vége, hitte mindenki, amikor három felé már csak lassú számokat hallhattunk, s az emberek szépen lassan elkezdtek kiszivárogni a teremből. A merészebbek és kevésbé bátrak azonban boldog-boldogtalant felkértek táncolni, hogy az utolsó, taktusokat is kihasználják táncolás céljából. Én viszont ekkor jöttem rá két dologra: 1. A gólyatábor óta tetszik nekem egy lány, akibe nagyon szerelmes tudnék lenni, de akkor ott tánc közben elég snassz lett volna ezt megmondani, tehát úgy gondoltam, hogy – mivel valószínű hatásosabb – egyszer az utcán fogom ezt elmondani neki. Amúgy is olyan szomorú szeme volt hajnalban... 2. David Lynch már megint megszívatott. Laura Palmert pedig én öltem meg.

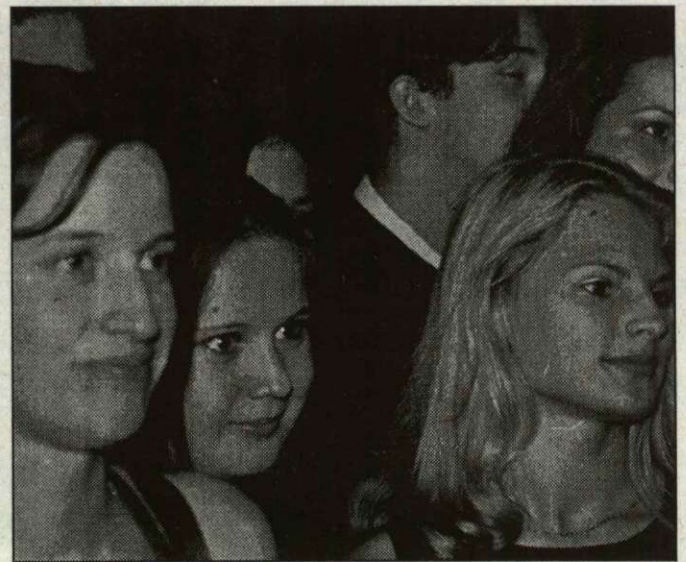
lesz-ló

„Gondolsz-e majd rám...”

Ez mind az enyém?

A HÖK-elnök beszédét mond...

Nyakamon a csajok

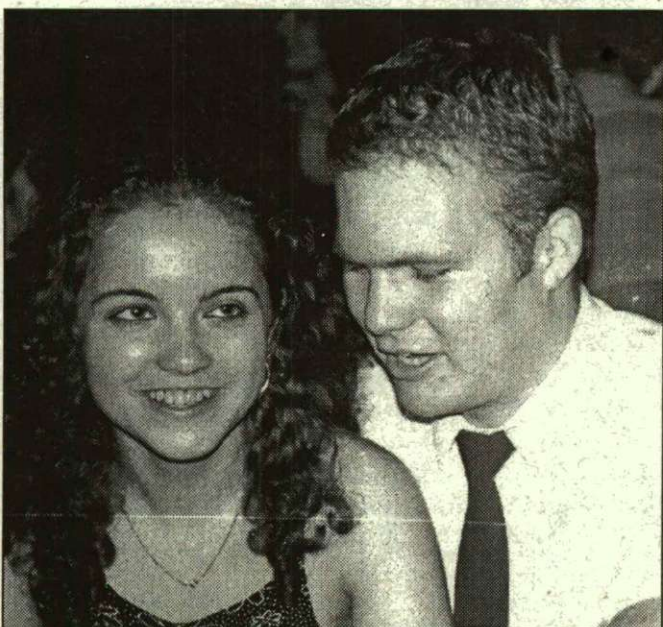
„Táposs a fékre, apjuk!”

„Szereti a tik a meggyet”

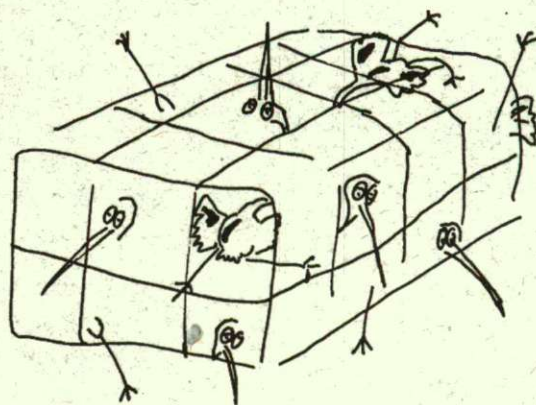

Gólyalábról nézve...

„Címlapfotó lesz belőled, picim.”

Varsányi András
Agyalágyula

Gólyabála

„A szó jó értelmében lehet populáris...”

ANIMA SOUND SYSTEM

Az Anima október 20-án immár ki tudja hanyadjára teltházás bulit csinált a JATE-klubban. Az összkép a szokásos volt: tele a nagyterem, dübörög a zene, illatos füst ezerrel, és cikázó lézerefény. Valami mégis változott.

A színpadon a zenekar tagjai között egy új arc tűnt fel. Egy új hang, egy másik stílus. Németh Judit a szombathelyi főiskolán IV. éves ének-karvezetés szakos hallgató. Mellesleg az Anima új énekesnője. Vele és Prieger Zsolttal beszélgettünk arról, mik történtek és mik fognak történni a zenekar háza táján.

A zenekarban tagsere történt, Szilvi, az énekesnő távozott. Miért?

Prieger Zsolt: Szilvit teljesen más dolgok, ambíciók mozgatták, mint ben-

nünket. Volt közöttünk egy jó együttműködés, aminek vége szakadt. Nem hiszem, hogy az Anima ettől megváltozott volna. Annyiban változott, hogy egy olyan hang került a csapatba Jucival, amely mondjuk a soul, jazz, vagy akár a rock kultúra elemeit is magába tudja olvasztani. Nem tűnnek el a folk elemek sem. Juci mindazt meg tudja csinálni, amit Szilvi tudott, és csomó olyan dolgot hoz a zenekarba, amit csak ő tud.

Hogyan választottátok ki őt?

P. Zs.: Jucival már régóta szakmai együttműködésben állunk. Hiszen a '68 című számot a fehér Anima lemezről ő énekli. Tehát ez nem egy meglepetésszerű dolog volt, mivel már régen számíthattunk rá.

Ha jól tudom, főiskolás vagy, sőt egyszerre két intézményben. Ráadásul most egy népszerű zenekar énekesnője is. Hogy bírod ezt?

Németh Judit: Hát kénytelen vagyok így csinálni. Mindent a munkáért!

Mit jelent számodra az Anima Sound System?

N. J.: Nagyon szeretek itt énekelni. Klassz társaság van. Jó barátok vagyunk és zeneileg is jól együtt tudunk működni. Úgyhogy én nagyon jól érzem itt magam.

Budapesten ének iskolába jársz. Gondoltál már arra, hogy a Színművészeti Főiskolára jelentkezz?

N. J.: Nem, erre még nem gondoltam, de érdekel a dolog. Mindenképpen zenei pályán szeretnék érvényesülni.

Még tavaly említettétek, hogy osztrák és német D.J.-k feldolgozzák a dalaitokat egy nemzetközi kiadványon. Mi lett ebből?

P. Zs.: Nyár közepén el is készült egy maxi, amely a '68 remixeit tartalmazza. Ennek remélhetőleg lesz folytatása.

Eddig az volt a jellemző, hogy külföldön többen ismerték az Animát, mint itthon.

P. Zs.: Bízom benne, hogy egyre több emberhez el tudunk jutni Magyarországon is. Játszunk Berlinben, meg-

hívásaink vannak Franciaországba, Észak-Írországra, és ez azt jelenti, hogy az a bázis, amelyre építeni szeretnénk, bővül. Az, hogy dolgozunk és lemezeket adunk ki évről-évre, meghozza a gyümölcsét. Sosem az a cél, hogy a dolog populáris legyen. A szó jó értelmében lehet populáris, jusson el minél több emberhez. Ennek csak örülünk.

A Diákszigeten az idén először a nagyszínpadon léptetek fel. Milyen emlékeitek maradtak meg erről?

P. Zs.: Túl jók nem. Ugyanis igazából egy fél koncertet tudtunk lejátszani, mert technikai malőrök léptek fel. Valószínűleg a nagyszínpad miatt is, túl sok gép, elektronika volt, így emiatt bedögölt néhány hangszer. Ettől függetlenül a Diákszigetről nekünk nem ez a nagyszínpados emlék maradt meg, hanem a Tilos Rádiós sátor, ahol viszont egy szépséges bulit csináltunk.

Igen, ennek a bulinak nagy visszhangja volt. Bár téged egy szőke hajú bombázónak festettek le.

N. J.: Hát változnak az idők, változik a hajam színe. Ez csak egy átmeneti állapot. Egyébként nem vagyok szőke, világosbarna a hajam. De a sátoros buli tényleg nagyon jó volt, hogy visszatérjünk ehhez.

Milyen érzés volt Szilvi helyére lépni? Nem okozott nehézséget népdalokat énekelni, és főleg ekkora tömeg előtt?

N. J.: Szilvi gyönyörűen énekel, és nehéz ezt átvenni. Amennyire tőlem telik, annyira megcsinálom, elénekelem. Aztán a közönség dönti el, hogy mennyire tetszik a dolog.

P. Zs.: Jucinak nem kell helyettesítenie Szilvit, ő hozza magát. Nekünk ez egy ajándék, egy lehetőség. Jucinak önmagát kell, hogy adja. Juci Juci, Szilvi pedig egy lejárt korszak.

Most egy koncertturné első állomásán vagytok itt Szegeden. Mi lesz ennek a turnénak a csúcspontja?

P. Zs.: A zárás szilveszter éjszakáján lesz a Petőfi-csarnokban. Itt pontban éjfélkor kezdődik a buli.

Nem tudom, milyen szilveszterek voltak eddig, ez azonban elég emlékezetesnek ígérkezik.

P. Zs.: Reméljük, igen. Bár én egyébként nem vagyok egy nagy szilveszterező. Nyugodtan, otthon szoktam eltölteni a szilvesztert.

N. J.: De most majd kirúgunk a hámból!

Anno...

„Érik a szőlő (-bor-)
A JGYTF 400 másodéves
hallgatója szüretelésen
a Kunbajai és Bácsszőlősi
Állami Gazdaságban”
Szegedi Egyetem
1979. szeptember 26.

Ezen cikk majd' húsz évvel ez-
előtti. Talán kicsit furcsán hangzik
már a mi füleinknek: szüretel a főis-
kolás!?

Én még vettem részt szüretelés-
sen, valamikor általános iskolás ko-
romban. Örültünk, hogy nem kell ta-
nulni és jókedvűen indultunk kések-
kel, metszőollókkal, vödörrel föl-
szerelve a szőlőrengetegbe. Egyetemisták, főiskolások is szüre-
teltek ott, s mi kíváncsian figyeltük
a „nagyokat”, akik végignevették és
-bolondozták az egész napot. No
persze azért szőlőt is szedtek!!! Há-
rom nap után már csillapodott a
hangulat, de azért mindenki hősie-
sen küzdött a szőlőfürtök ellen.

Estéknént néhányan kicsit túl-
kóstolták a szőlő levét, s másnap a
fél vödör is telinek tűnt, s csak hosz-
szas célbavétel után sikerült eltalál-
ni a késsel azt a kis zöld távot,
amely a szőlőszemek és a szőlő-
vessző között húzódott.

Az utolsó napon a legtöbb diák
már nagyon visszavágyott a „pad-
koptatásra”, s borsózott a háta min-
denféle bogyós növényről. De aztán
eljött az este: szüreti bál, mikorra is
a „legbetegebb” szüretelő is meg-
emberelte magát. Hajnalig folyt a
tánc, a mustivás, amiből aztán lettek
is problémák...

Majd visszamentünk az iskolá-
ba, és néhány hét eltelte után pénzt
kaptunk „vödörzámaink” után –
amolyan mesebeli összeget, ami
alig-alig csörgött a zsebeinkben.

Biztosan vannak olyanok is a fő-
iskolán, akik még részt vettek ilyen
szüretelésen.

Minden gyötrelmem és fáradtság
ellenére én azt mondom, hogy „jó
kis buli” volt!

N.M.

Szeretkezéseink

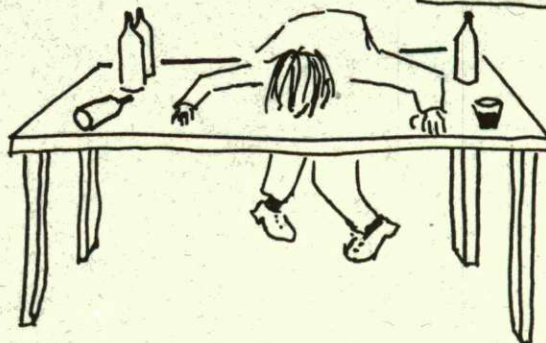
Vagy valami hasonló témáról szolt a Trágár Töredék című előadás, amelyet a Jate klubban nézhetett meg az arra fogékony lelkes néző. November 2-án és 9-én. A műsor után folyamatosan azon gondolkodtam, hogy hogyan lehetne erről szalonképesen beszélni, beszámolni: Eddig még nem jöttem rá a megoldásra, de remélem sikerülni fog.

A kezdés egy kicsit hatásvadász, de nagyon jó. A négy szereplő, felolvasó, szín-
művész, Bognár Gyöngyvér, Galkó Bence, Janik László és Mészáros Tamás körül-
állja a pianínót, melyen Szentpéteri Matild kíséri őket, s felhangzik az előadás him-
nusza négy szólamban: „Álljon fel a magyar fasz” kezdettel és „Hadd érezze, akit
egyszer jól megbasz” zárással. Persze a köztük lévő néhány sor is legalább ennyire
belemélyed a témába. Persze még mindig nem mondtam el, hogy miről is szólna ez
az est: Janus Pannoniustól napjainkig olyan verseket válogattak össze, melyeket bi-
zonyos mivoltuk miatt kiszorítottak a költészet pátozzsal teli palettájáról, pedig
ugyanazok a költők írták, mint a szép, megszokott verseket. Érdemes elgondolko-
dni azon, hogy ezeket a verseket elfogadjuk-e verseknek, vagy elundorodunk attól a
bizonyos költőtől. Ha valakit érdekel a téma, ajánlom figyelmébe a Magyar Erato c.
könyvet, amely csokorba gyűjtötte ezeket a verseket, illetve egy régebbi magyar
erotikus lap, az Erato számait, amiben rengeteg ilyen jellegű mű van, igényes kör-
nyezetben, nem pornográf fényképek között... A fent említett könyv elolvasása az
Erekcio csapat (a gólyatábor egyik hírhedt csapata) tagjai számára kötelező, a töb-
bieknek csak ajánlott. Ebből a könyvből való az a vers is, melyet ezen cikk címe
idéz elibénk, s amely Györgyi kedvence, aki gyorsan elkérte tőlem ezt a könyvet,
mielőtt más megelőzhette volna.

A keleti kultúrákban régóta tudják, hogy a szeretkezés művészet, legalábbis mű-
vészi szintre lehet azt emelni. Ezt sajnos kis hazánk eddigi politikája valahogy nem
fogadta el, s csak nyolcvankilenc után kezdett el egy kicsit szabadabban mozogni a
nép az erotika világában. Azóta szerencsére van egy ilyen jellegű kiállítás is, és per-
sze néhány könyv is. Lassan mindenki rájön: fontos az, hogy tudjunk róla beszélni,
hogy az erről szóló verseket is el tudjuk olvasni minden szégyenkezés nélkül. A Trá-
gár Töredék c. előadásnak ez a nem burkolt célja. Gondolkozatok emberkéim! Szer-
retkezzetek jókat!

molnárpeti

Varsányi András
Agyajágyula

Férfi szeszély

(Szó)kincs, ami nincs

Mikoron írom eme észrevételt, még csak október havában vagyunk. Igaz, az árucseréből megelő emberiség semmit sem tud eléggé idejében kezdeni. Az ünnepek lehelete már elárasztotta üzleteinket és kínálatukat bemutató lapocskáikat is. Fejvesztett tempóban dolgoznak a nyomdák. A kacsóim közé került egy ilyen alkotmány és lellem világa nem bírja ki, hogy ne avassam be a még óvatlan vásárlót.

Kezdem a végén. Hol is kezdhethném. A színes füzetecske kínál mindent, mi szem-szájnak ingere. Nézzük mindjárt a kakaóbarna, mennyei ízű tejcsokoládét, mely december elején mikulásformában kerül a pultokra. Vagy télapóformában? Anyukám!!! Most télapó vagy mikulás? Csoki. Kész. A gyermekek úgyse az elnevezést helyezik előtérbe. Ami az édességet illeti.

A játékoknál már egy kicsit megdöbben szerénységem. Bakfis vigyorú, drága Barbie kacsint velem szembe, kinek vezetőkéne Blossom Beauty. A társa is ott van, Great Date Ken. Látható még az oldalakon Rattle Stacker, Party Bag, Jungle King. (King Kong bezzeg nem.) Bizonyára az ifjabb nemzedék nyelvtudásának fejlesztésére ment ki a játék. De az egyik csodalegősziSTEM neve már a mi nyelvünkön olvasható: Fekete mágia. Izgalmas dolog lehet, még én is sokat tanulhatnék belőle. Az általános iskola is átugrott eme anyagréz fölött.

Egy hirtelen váltással a háztartási eszközök ugyancsak színes és elbűvölő világában találjuk magunkat. A szívem máris sajog egy szalvétatartóért, hiszen csak ezer egy forintost kell összegyűjteni, hogy az enyém lehessen. Tekerstartót csak azért nem fogok vásárolni, mivel szalvéta is csak olykor foglalja a helyet lakásunkban, két szép sárga tartó ne álljon már a konyhában üresen. A gyertyaizzók és superbolux izzók között igazán szemet gyönyörködtető a Rusztikus madáretető. Kikészítési módja a nevének megfelelő, építészeti stílusát tekintve pedig a Bauhaust idézi. Modern, egyszerű vonalvezetés jellemzi, nincsenek felesleges elemek, mint pl. timpanon.

Fábry Sándor, hol vagy? Mert a teleszkópos zuhanyfüggönytartó itt vár Rád.

Végül visszatérek az eledelekre. Ahogy az ábra mutatja, megtudhatjuk mi balgák, hogy a tortellini magyar különlegesség, meg a mexikói melegszendvicskrém is. Ráfoghatjuk. Az előbbi piros-fehér-zöld lobogójú országból magyarosodott, az utóbbi pedig talán olyan csipős, mint a magyar paprikás. Mindenesre a Natúrlecsó a legnagyobb méretű ajánlat az aktuális oldalon. Az valóban magyar. Bár még kiderülhet, hogy az meg valahonnan a Paradicsomból származik:

A rohanó világ szüleménye a még álomittas reggeliző hely. Ahogy mondom.

Azon meg sem lepődöm, hogy a Pulykabetyár fagyasztott. Elvégre itt a tél.

Erőt, egészséget a költekezéshez!

RÉMálomáruház

Egy idős bácsi volt, úgy nyolcvan éves lehetett. Állt a bevásárlókocsik előtt, és figyelte, hogy a vásárlók hogyan csúsztatják bele a kis részbe a pénzt, és hogyan szedik ki egymásból a kocsikat. Amikor „tisztá lett” a levegő, gyorsan odament a kocsisorhoz, föltette a szemüvegét, bedugta a pénzdarabot és óvatosan kihúzta a kerekeken gördülő „kosarat”. Látszott, hogy örült sikerének, s büszkén indult a bejárat felé. A fotocellás ajtónál egy kicsit zavarba jött, megtorpant előtte, s mikor az kinyílt, nagy gyorsasággal „bezörgetett”, nehogy odacsípjék.

Bent volt, s elámult a gigantikus tértől. Ekkora „boltot” még soha életében nem látott. Egy ideig csak onnan szemlélődött, majd tett néhány tétova lépést előre. Gondolkodóba esett, hogyan lehet átjutni, be a hatalmas polcok közé. Amíg ellátott, csak pénztárak sorakoztak egymás mellett, amelyeknél jöttek kifelé az emberek. No de hol lehet bemenni? Szépen odasétált egy üres pénztárhoz, és a kocsival benyomva a biztonsági rácsot átlépett a nagy bevásárlócentrumba. Azt hitte, hogy így kell bemenni, hiszen a valódi bejáratig nem látott el. Persze a riasztók azonnal megszólaltak, és a legközelebbi pénztárosnő egyből felfigyelt a betolakodóra.

– Hogy a fenébe jut eszébe itt bejönni, hátul van a bejárat a pénztárak végén?!

A bácsi vállat vont, és egy ideges mosollyal bocsánatot kért, s elindult befelé a kocsival. A pénztárosnő rögtön szólt a biztonsági őrnök, akit épp’ egy beszélgetés közepén zavart meg. A sárga mobilos férfi nagy kényelmesen kikapcsolta a riasztót, majd furcsán fintorogva az öregember után indult:

– Uram, hogy gondolja, hogy a pénztáron keresztül jön be? Az öregember ekkor már teljesen zavarban volt.

– Én most vagyok itt először...

– A bejáraton keresztül kell bejönni!

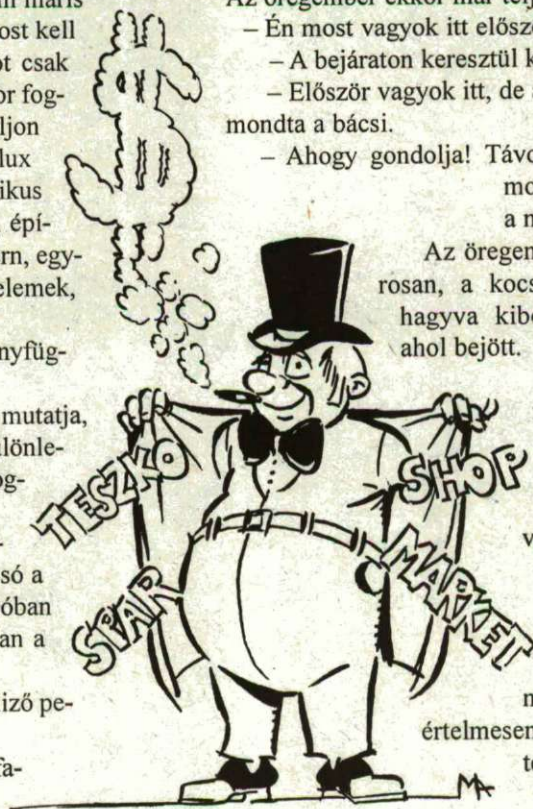
– Először vagyok itt, de azt hiszem utoljára is – mondta a bácsi.

– Ahogy gondolja! Távozzon, ha kérhetem! – mondta nem túl kedvesen a mobilos.

Az öregember a füle hegyéig pirosan, a kocsit a biztonsági őrnél hagyva kibotorkált a pénztárnál, ahol bejött.

A pénztárosnő gúnyosan nézett az öregember után, a biztonsági őr pedig flegmán, s mint aki jól végezte dolgát, visszament beszélgetni.

Remélem, mindketten büszkék és elégedettek voltak magukkal, hiszen olyan értelmesen és kedvesen viselkedtek, mint ahogyan az egy idős emberrel illik egy „álomáruházban”.

Kaszálka

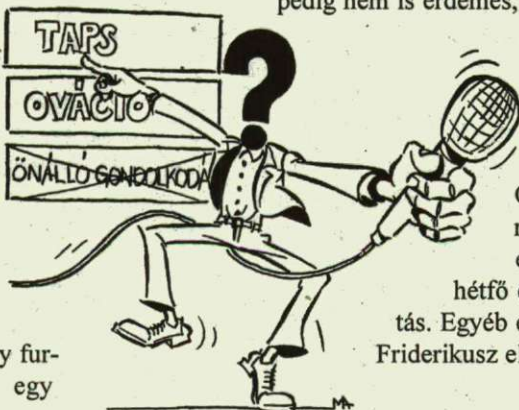
A SZÓ-KINGS

Nánai Mária

Fikázzunk Fater!

Friderikusz Forevör

Hát újra itt van végre mindenki Sándora! Ezentúl nem a Magyar Királyi Televízióból köszönt ránk, hanem az RTL-klub Meglepő és Mulatságos című műsorából. Régen szerettem ezt a fazopt. Két éve azonban az az érzésem, hogy kiesett a kezéből a műsor. Az első év adásain még látszott, hogy az első perctől az utolsóig Ő készíti a műsort, érdekli a dolog, élvezi a műsort, a közönségért van. Aztán egy idő után kezdett ellaposodni a műsor. Érezhető volt, hogy a kérdéseket nem ő írja, mások találnak ki helyette dolgokat, ami furcsa az ő szájából. Ezt ellensúlyozva mégis tudott szórakoztató és elgondolkodtató műsorokat is csinálni. Pl. Békítő-Show, Az Én Mozim stb... Mostanra azonban minden egyénitől megfosztva láthatjuk viszont emberünket háttal ülve (!) a közönségnek egy furcsa formájú asztalnál, aminél ülnek egy

csoomán még, de minek? Meglepően unalmas és Mulatságosan bárgyú a műsor. Legalább a cím jól ki van találva. Nem értem a lopott filmbejátszásokat, amik rossz minőségűek és életelenek. Nem értem, hogy miért csak kis jelenetek vannak, nem értem, hogy hol van a régi „beszélgessünk egyet a semmiről a világ legnagyobb sztárjaival”? A második adás járt még némi meglepő fordulattal. Fábri és még néhány emberke feljebb vitte a színvonalat. A Bochkor Gáborral készített álrport már-már szenzációs volt, csak hát még mindig nem értem a többit...

Sajnálom a régi sőt. Azt legalább meg lehetett nézni, ezt pedig nem is érdemes, esetleg akkor, ha a pókok szaporodása Zh-ra már mindent megtanultunk, de az atomtámadás megakadályozza, hogy elmenjünk vacsorázni valahová, viszont a többi tv-csatornát lebombázták az Orkiak. Ezen dolgok együttese szerencsére egy évezredben legfeljebb egyszer fordulhat elő, s ha ez épp hétfő estére esik akkor nincs más választás. Egyéb esetekben mindenki meneküljön, ha Friderikusz elkezd a SHOW-t!!!!!!

friderikuszpéter

Partizánok Öthalomban

Öthalom nem egy falu, sem város, sem település. Öthalom majd csak lesz falu, de inkább város. Diáknegyed 2001 után, ahogy megalakul, illetve összeolvad a Szegedi Egyetem. Ugyanis diáklakások százai állnak a Budapesti úton, és arra várnak, hogy felújítsák őket, és élet költözzön beléjük.

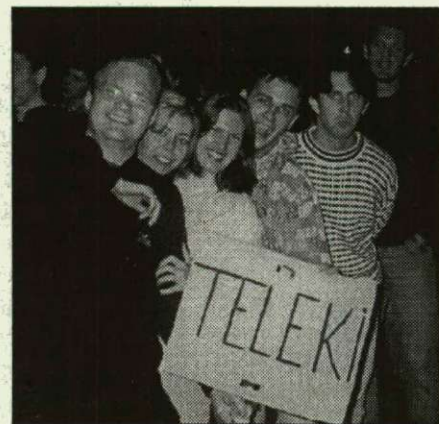
Bár már most is él ott egy maroknyi partizán a JATE jóvoltából. Ugyanis az egyetem nem volt rest, nemhiába jár oda a szegedi felsőoktatásból a legtöbb hallgató, az egyik épületben berendezett néhány diáklakást. A volt szovjet laktanya új lakói úgy döntöttek, lakásavatást tartanak. A nagy buliba meghívták Szeged összes felsőoktatási kollégiumát.

A szíves invitálásra november 6-a reggelén Öthalomban megjelent a Hermann, az Eötvös, a Móra, és a Teleki Kollégium csapata. A lelkes házigazdagárda talán kicsit csalódott volt, mivel ők kb. kilencszáz főre számítottak, ehelyett jóindulattal szemlélve is csak kétszáz fő lehetett jelen. De ők legalább voltak olyan aktívak, mint amekkorá a távolmaradottak passzivitása volt. Végülis senki sem tehet róla, hogy manap-

ság ennyire érdektelen világban élünk.

A főiskola egyetlen kollégiuma, a Teleki csapata hozta a szokott vetélkedős formáját. A húsz fős gárda fele szurkolótábor és ivócimbora volt. A teremben, ahol a vetélkedő folyt, fagypon alatti hőmérséklet uralkodott, de a csapatokról hamarosan lekerült a télikabát. Kit a játék hevített, kit a forralt bor, kit egyéb. A zsűri tagjainak lehetett a legnehezebb dolga. Nekik a színpadon ülve kellett dönteniük és megfagyniuk.

A csapatok pedig örjöngtek, ugráltak, produkáltak magukat. A Teleki azonban most sem hozott szégyent a főiskolára. A banda nyugodt volt, minden vetélkedőszámban részt vett, még imbo lyogva is. Bár sokszor nem értettük a feladat lényegét: megtömtük egymást jó gyorsan bekötött szemmel tejföllel, erre kiderült, hogy a maszatosság a lényeg. Az utolsó versenyszámban azonban tartottunk. A feladat az volt, hogy egy asztalhoz kellett futni, ott állt egy flakon bor, pohárba tölteni, meginni és visszafutni, akkor indulhatott el a következő tag. Természetesen ebben a számban a Teleki összes embere benne volt. De már a második körnél megoldottuk a problémát. A koki kedvenc fotósa olyan lendülettel vettül a flakon bor felé, hogy az egész asztalt magáráborította. A többi kollégium jeles képviselőit még úgy kellett előrángatni az asztal alól, mikor a Teleki következő csapattagja már robo-

gott a nedű felé. A zsűri inkább nekünk adta az egész flakont.

Ezennel az Öthalmi napok vetélkedője buliba fulladt. Hajnali 2-kor eredményhirdetés: a Teleki Kollégium az ötödik helyen végzett. Gondoltuk, ha már elsők nem lehetünk, ne kispályázzunk: az utolsó helyezett mindig kap valamit. Ha most nem is: chipset, vigasságot, fuvert hazafelé.

Bár nem a díjazott Volgánkkal, ami csak a Telekinek volt. Volga csapattag lett, és rendesen számontartottuk őt. A bemutatkozásnál kicsődítettük a tisztelt társaságot a mínusz fokba, és vontatókötéllal behúztuk a Volgát. Be a fénybe, énekelve: „Zúg a Volga, zúg a Volga, főleg, ha a Teleki húzza.” A Teleki húzta. Egészen hajnalig.

Teleki Blanka

Amerika visszainteget

Főiskolánk több angol szakos hallgatója próbál nyaranta szerencsét Amerikában. Ez leggyakoribb esetben azt jelenti, hogy nyári táborokban vállalnak különféle munkákat. Idei élményeikről Tagai Csaba és Bozsoky Barna III. éves történelem-angol szakos hallgatók meséltek.

Tagai Csaba:

Én a CC USA társaság szervezésében jutottam ki. Róluk csak jókat tudok mondani, hiszen ameddig a kezük elért, maximálisan segítettek, és nagyon profin működtek. New York államba kerültem, egy „nevenincs” táborba. Azért mondom így, mert annyira eldugott helyen volt, hogy a térképen sem lehetett megtalálni. 300 gyerek volt a táborhelyen és 100-120 kiegészítő. Engem karbantartói munkára osztottak be. Mindenféle „izgalmas” műveletet bízta ránk. Például vízvezeték-szerelés, asztalosmunkák, hegesztés – bár ez ritkábban, hiszen majdnem minden fából van – üvegezés, kötőrés (!) szerepeltek a palettán.

A munkanapunk reggel 8-tól este 5-ig tartott. Az ébredés nem jelentett gondot, hiszen hivatalos ébresztő volt, ami zászlófelvonással kezdődött. Ezután egy hangosbeszélőn „ordibálták” a vezetők a különféle hasznos tanácsokat: „forduljatok ki az ágyból, öltözzetek fel, mossatok fogat” stb. Napközben dolgoztunk, nem szakadtunk meg a sok munkától, de nem sok pihenőnk volt. Ami az elvárásainktól eltért, az a sajátos bánásmód volt. Nagyon sokszor éreztették velünk, hogy a világ melyik részéről jöttünk. Magyarán egy „kommunista országból”, a vad Kelet-Európából. Érdekes volt szembesülni a kultúrák okozta különbségekkel, ami azt jelentette, hogy furcsa volt tapasztalni a világ minden tájáról összezsúfolt 120 ember – a dolgozók – más-más felfogását, életstílusát. Igazából a mi táborunk két részre oszlott: amerikaiakra és európaiakra. Ez végig így maradt. Persze sikerült egyik-másikójukkal összebarátkozni, de ha lehet valakire azt mondani, hogy mindenben teljesen különbözünk a másiktól, akkor az amerikaiakra tökéletesen illett. Ettől függetlenül segítőkészek, barátságosak voltak, semmiféle felsőbbrendűségi érzést nem tápláltak velünk szemben.

A napi munka után a szabadidőn kívül egy nap szünetet kaptunk hetenként, amit igyekeztünk maximálisan kihasználni. A tábor biztosított mikrobuszokat, amibe 15-en elfértünk. Így elmentünk New Yorkba, több nemzeti parkot néztünk meg. Egyszer New York megtekintése után történt az, hogy az egyik táborvezetővel megbeszéltük, hogy – mivel éppen vonattal mentünk – kocsival értünk jönnek. Leszálltunk a vonatról, és senki az égvilágon nem várt minket. Másnap kiderült, hogy a táborban úgy döntöttek, mi majd kifizetjük zsebből a taxit, nem kell minket fuvarozgatni. Ott álltunk a nagy amerikai éjszakában, és igazából nem tudtuk, mit csináljunk. Azután valahogy összekapartuk a fuvardíjat, és eljutottunk a táborba. Elég izgalmas helyzet volt. Ja, egyébként New Yorkban nagyon jó magyar vendéglőket találtunk, ami kellemes meglepetés volt. Én életemben még olyan jó marhapörköltet – uborkasalátával, galuskával – nem ettem.

Bozsoky Barna

Engem New Hampshire államba juttatott a CC USA szervezete. Érdekes, hogy ez az állam olyan gazdag, hogy nincs szükség ÁFA-ra. Az én táborom Amerika legjobbjai közé tartozik, és egy erdőben fekszik, amelyhez egy tó is tartozik 274 (!) szigettel. Amikor 1920 környékén megalapították ezt a tábort, egy sziget potom pénzbe került. Ma értékük dollármilliókban mérhető.

Nagyon szerencsés helyzetbe kerültem, mert tulajdonképpen semmi komolyabbat nem csináltam. Néha füvet nyírtam, de sokáig az volt a feladatom, hogy a főnök irodáját kellett kitakarítanom. Ehhez a hét minden napján hatkor kellett kelnem, hogy mire a vezető nyolcra beért, addigra minden ragyogjon. Hiába volt csak 3 négyzetméter a helyiség, nekem mindig be kellett mennem hajnalban és takarítottam. Továbbá kis teherfurgonnal járva szemeteszacskikat cseréltem ki, vagy a kosárlabda-pálya vonalait festettem fel. Mégis az egyik legfurcsább feladat a tó (!) azon részének kigereblyézése volt, ahol a lábam leért. Mindez napi 5 órát vette igénybe, erős semmittevéssel fűszerezve. A munka után rengeteg sportot próbálhattunk ki – mivel ez egy sporttábor volt – a falmászástól kezdve a vízisízésen keresztül a bűvarkodásig.

Nálunk nem voltak egész szabadnapok, csak félnapok, amelyek az adott nap déletől éjfélig, hajnalig tartott. Akkor mi is kaptunk egy kocsit, amivel oda mehettünk, ahova akartunk. A tábornak volt egy saját benzinkútja, amiből annyit tankolhattunk ingyen, amennyit akartunk. Volt olyan alkalom is, amikor a szervezők különbuszt adtak, és azzal mentünk pl. Bostonba. Ott sikerült eljutnom a Boston Red Sox és a Minnesota Twins baseballmeccsére. Kezdetben nem érttem, mi is zajlik a pályán. Egyszer csak kijött a pályára egy ember. Az emberek mellett örjögtek, sirtak a meghatottságtól, én meg nem tudtam, mi hatotta meg őket ennyire. Utólag derült ki, hogy Mike Stanley volt az illető, aki Amerikában egy nagy sztárnak számít. A meccs ideje alatt repülők, helikopterek repkedtek felettünk különböző reklámokkal, sőt a végére a szabályokat is megértettem, úgyhogy élveztem az egész felhajtást.

Nagyon tetszett még a Mount Washington, az észak-keleti vidék legmagasabb hegye, ahol a legerősebb szél erősséget mérték a világon. Sokszor történtek velem meglepő kalandok. Amikor egy buliból este hazafelé mentünk, megállította a kocsinkat egy rendőr, mert a bal első fényszóró nem égett. Odajött – mint a filmekben – kezek a kormányon, bevilágított, közben a fegyveréhez nyúlt. Akkor „beszartam” egy kicsit. Vagy New Yorkban a metrón, amikor azt sem tudtam, merre járok. Körülöttem négerek szűrő tekintete, én meg remegő kézzel próbáltam meg kiigazodni a lepedő nagyságú térképen. Az sem volt utolsó.

Remélem, sikerült érzékeltetnünk, mekkora buli ez. Mindenkinek ajánljuk, hogy próbálja ki, mert életre szóló élményekkel gazdagodhat. Mi biztosan újra elmegyünk.

Lejegyezte: Varga Tamás

Levéltöredék Walakihez

Beszélgetés egy-kettő-nyolc korsó sör mellett az élet legnagyobb problémájáról. Az emancipáció-feminizmus vonala a XX. század „élő problémája”, hiszen a határt a kettő között a nagyon okos emberek tudják csak megkülönböztetni, sőt, némi skizofréniát eredményez a nők kettőssége: a nőiesség princípiumai és a függetlenség mítosza, bár minden „szaklap” (ld.: „Tudományos női heti magazinok” – a szerző gyűjtőneve) ezt lehetségesnek tartja. Ez a nemek csatája. A nemek csatáját csak az nyerheti – és ezt már a nagy történelmi hadvezérek is megmondták – aki ismeri saját erősségeit, és az ellenségek (nem ellenfelek) gyengéit. Ennek következtében rengeteg hasznos és praktikus (ez a két szó így együtt) tanácsot kaphatnak mind a férfiak, mind pedig a nők. Azért nem a nőket írjuk előre, mert a független emancipált nő nem tart igényt rá, hogy előre engedjék. (A királyi többes sem véletlen.) Fegyverkezzünk hát fel, fiúk-lányok, s csodálatos tanácsokkal felvértezve alakítsuk át magunkat tökéletes, démoni és varázslatos nővé, valamint kemény és határozott férfivá! (Hál’ Istennek, „Tudományos heti férfimagazinok” még nem kerültek a kezembe, de ezt helyettesítik a remek, mélyenszántó

filmek.) Az újságokat olvasva és a filmeket nézve megpróbáltam összeállítani a tökéletes férfit és a tökéletes nőt.

Az az igazi férfi, aki

- reggelire 10 tojásból eszik rántottát,
- mindig kést hord a csizmájában,
- hangosan horkol, mint a medve,
- egy hajtásra meg tud inni egy üveg sört,
- széjjelhagyja a koszos zokniját, mert a házimunka a nők dolga,
- csak børszerkóban jelenik meg az utcán, mert az a legmacsóbb szerelés,
- egyedi módon tudja kopaszra vágatni a haját,
- kívülről ismeri az összes lőfegyver katalógusszámát,
- semmi sem döntheti le a lábáról (legfőleg egy súlyos megfázás),
- a discoban nem hagy ki egyetlen jó ve-

- rekedést sem,
- sokat ad a haverok tiszteletére,
- még a barátnőjétől sem fél.

Az az igazi nő, aki

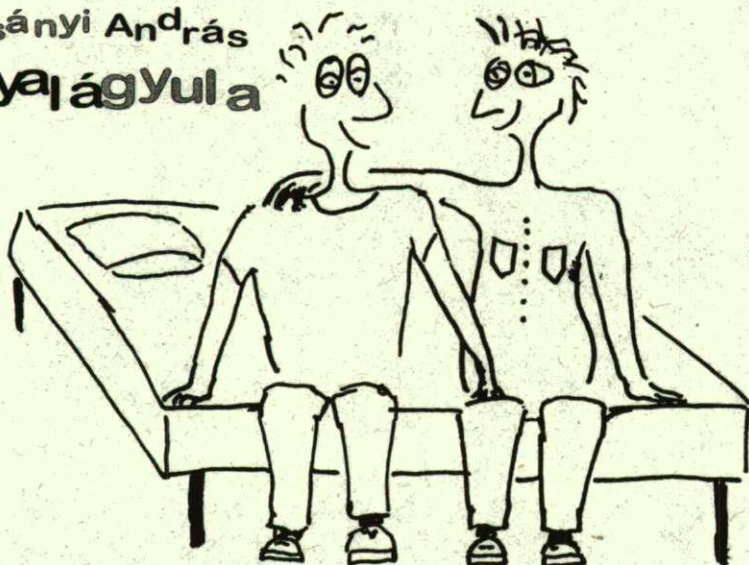
- legalább fél óráig sminkel reggel, mielőtt távozna otthonról,
- a discoban húspiacot tart,
- legalább egy nercbundát kap ajándékba,
- egyszerre képes legalább háromfelé flörtölni,
- az ágyra terítve ruhatárát komolyan és szakértő szemekkel vizsgálva igényesen öltözködik,
- nem eszik cukrot, csak édeskét, hogy vigyázzon az alakjára,
- azért nem csókolózik napközben, mert az tönkreteheti a sminkjét,
- kézitáskája felér egy középerejű gyalogsági rohamfegyverrel,
- 40 kilogrammnál brutális fogyókúrába kezd, hogy csörögjenek a csontjai, mert az igazi férfinak az tetszik.

Így azután csak beszélgetünk egy-két-nyolc korsó sör mellett, hisz mi sajnos nem érhetjük el ezt a szintet.

Ui.: Örömmel jelentem, hogy megjelent a vadi új férfimodell is: a csini arcú, bájosan kislíus L-es modell lett a menő. Tessék hölgyeim, csak folyvást.

Floró

Varsányi András
Agya-ágyula

Melegágy

Milliomos voltam Törökországban

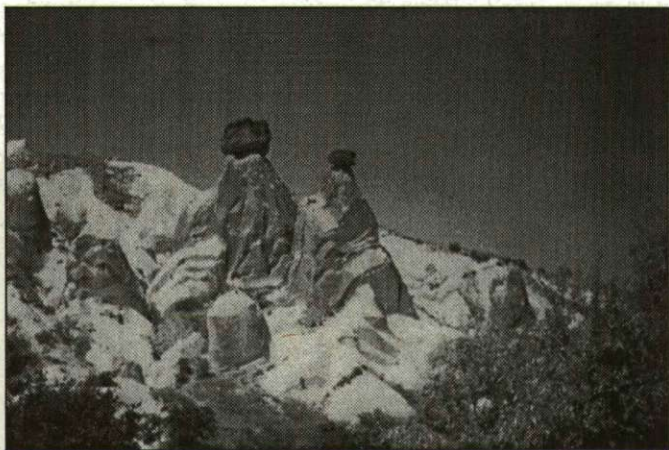
(I. Rész)

Mikor először látogatsz el Törökországba, vendég vagy. Mikor másodszor jársz itt, már egy vagy közülünk... Ezt idén nyáron, második törökországi csavargásom során mondta Iskenderunban egy srác, aki az utcán csapódott hozzánk mondván, hogy gyakorolni szeretné az angol nyelvet.

De mielőtt még friss török öntudatomtól túl nagyra hízna az arcom, az igazsághoz tartozik, hogy az eredeti úticél nem ez a hatalmas és gyönyörű ország volt, hanem a szomszédos Szíria. Ám négynapos utazás után részben szervezési hiányosságok miatt, részben anyagi megfontolásból, a szíriai határtól alig ötven kilométerre két társammal arra az elhatározásra jutottunk, hogy átmenetileg feladjuk Palmyrát, Damaszkuszt és a többi, másfél éve dédelgetett álmot. Ugyanis nem rendelkezünk egy igen-igen fontos aprósággal – a szíriai vízzummal! Terveink szerint a határon szereztük volna be őket diskontáron (mint a török vízumot), de Ankarában felvilágosítottak minket, hogy ezt nyugodtan elfelejthetjük. Mivel Budapesten van szíriai nagykövetség, magyar állampolgár csak Magyarországon vehet szíriai vízumot, ha már mindenképpen oda akar utazni. A végeredmény – csattanós pofára esés először, az úti-terv gyors átköltése másodszor, és egy fantasztikus, élménydús hónap Törökországban.

Őszintén szólva nem sokáig sirattam a fiatalon elhunyt eredeti tervet, hiszen ott volt nekünk egész Kisázsia. Lenyűgöző hegláncok, kialudt vulkánok, azúrszínű tengerek, sós tavak, félsivatagok, fantasztikus szurdokvölgyek, vízeselek, barlangok, sziklatemplomok, föld alatti városok, antik romok, középkori várak, apró hegyi falvak, olajfaligetek, pálmafák, teaházak, díszes mecsetek, bazárok színes forgataga... Ez mind-mind Törökország. Csodálatos, utánozhatatlan hangulattal már 1996 nyarán, első keleti utam során rabul ejtett, és biztos voltam benne, hogy még többször vissza fogok térni, de azt igazán nem gondoltam volna, hogy alig két év elteltével újra használni fogom azt a néhány török szót, amelynek sikerült otthonosan berendezkednie az agyam néhány megkímélt állapotban lévő tekervényében.

Törökországba könnyen bele lehet szeretni, de ehhez főleg

Kappadókia

nyitottság és türelem kell. Aki nem bírja a másságot, az európaítól eltérő mentalitást és viselkedésmódot, aki nem tudja elfogadni egy idegen kultúra sajátosságait, annak szívből ajánlom, hogy húzza ki Törökország nevét a listájáról. Legfeljebb Isztambulig merészkedjen el – bevásárlóútra. Törökország azonban nem csak az olcsó isztambuli bőr- és aranyüzletekből áll. Ez a természeti csodákban és kulturális emlékekben bővelkedő föld valóságos paradicsom azok számára, akik különleges, izgalmas és életreszóló élményeket gyűjtenek giccses emléktárgyak helyett. A Kék Mecset szinte a felismerhetlenségig elnagyolt képével díszített kulcstartó helyett mi is inkább két marokra fogtuk a fényképezőgépeinket, és nagyra tátott szemekkel nekivágtunk.

Mivel anyagi helyzetünket tekintve több ezer fényévnire

Efeszosz

Ahmed, a kamionsofőr

A Nemrut-hegy

le voltunk maradva a zsiros EU-turistáktól, akik bérelt terepjárókkal villogtak az útikönyv előírtá útvonalakon, megpróbáltunk mindent úgy megoldani, hogy utána a zsebeinket tapogattva ne nagyon essünk pánikba. Utaztunk különböző vonatokon, és sehogy sem tudtunk rájönni arra, hogy ugyanakkora távolságra miért kerül az egyik jegy háromszor annyiba, mint a másik, főleg, ha az olcsóbb sokkal kényelmesebb és tisztább; buszokon, melyeken könnyes szemmel fizettük ki a fájdalmasan magas viteldíjat, de cserébe az utaskísérők kívánság szerint hideg vizet, teát vagy éppen üdítőt szolgáltak fel; dolmuşnak be-

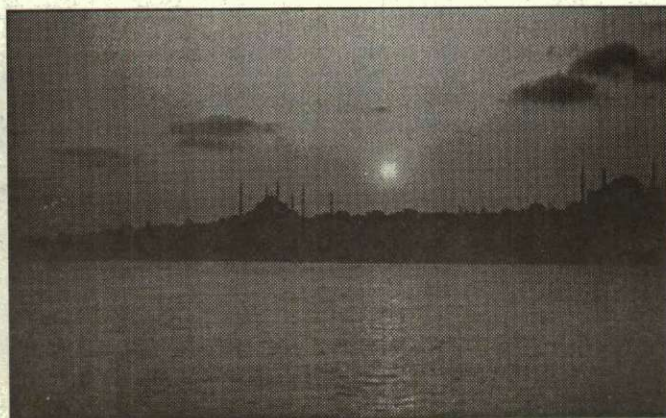

Török sírkövek

cézett minibuszokon, melyekre valamilyen keleti csoda folytán mindig mindenki felfért, és egy még nagyobb csodának köszönhetően a hátizsákjaink sem estek ki a „lengőajtós” csomagtartóból; hajón, ami számunkra is meglepetés volt, ugyanis mi vonatra vettünk jegyet, és igencsak bambán nézhettünk, mikor Bandirmába érve mindenkit áttereltek egy hajóra (... őszintén szólva egyből a hajdani rabszolgakereskedés jutott eszembe...) és természetesen stoppal. Törökországban stoppolni maga az élmény! Az emberek nagy része végtelenül barátságos és segítőkész, szívesen felveszik az út szélén izzadó hátizsákos utazókat, és ezt általában önzetlenül, mindenféle ellenszolgáltatás elvárása nélkül teszik. Sőt, rendszerint ők hívnak meg legalább egy teára, de ha szerencséd van, akár egy két sör is lehet a meghívás tárgya. Természetesen van, aki nem ennyire önzetlen. Nekünk is volt egy meglehetősen meglepő stoppos kalandunk: A kamionsofőr dobhártyaszaggató fékezéssel megállította a szörnyetegét, de mikor meghallotta, hogy az úticél Ihlara, sajnálkozva ingatta a fejét. Aztán egy hirtelen ötlettől vezérelve kijelentette, hogy egy kis „természetes barátságért” cserébe mégiscsak hajlandó Ihlara felé venni az útját... Hát elég nagyot csattant a vezetőfülke ajtaja. Azonban az ilyen „melegszívűség” nem általános, csak hát egy kicsit gyakoribb, mint nálunk. A török alapvetően egy nagyon vendégszerető nép, és a magyarokat valamiért különösen szeretik. „Türk ve macar iki arkadaş” (azaz ‘Török, magyar, két jó barát’)... Ezt hangoztatta a határortól kezdve a bazári szőnyegárusig több tucat leszármazottja az egykori hódítóknak, mohácsi győzőknek, meghallva, hogy „Madzsarisztánból” jöttünk. Ebből a török vendégszeretetből nekünk is jutott egy jó nagy szelet, mikor az ispartai vasútállomáson megismert Erhan és Şevîn meghívott minket, hogy töltsünk el egy napot náluk, Izmirben. Új barátainknál egy igazi, önzetlen keleti vendéglátásban volt részünk, és csoda, hogy nem durrantunk szét a fejedelmi, hatfogásos vacsora után, hiszen szerencsétlen gyomrunk, hozzáidomulva a napi egy levesporhöz, már réges-régen mogyoró nagyságúra zsugorodott. Az éjszakát is náluk töltöttük, és az egy hónap alatt ez volt a negyedik alkalom, hogy szilárd tető volt a fejünk felett. Aludtunk már a Nemrut-hegy tetején, tengerparti homokban, olajfaligetben, ingyenkempingben, barlangban, háztetőn egy hegyi faluban, és főleg vonaton... ahogy az a milliomosokhoz illik.

De aki arra kíváncsi, hogy hogyan is lettünk mi ágrólszadkadt milliomosok, annak egy hónapot várnia kell, amíg meg nem jelenik a decemberi TÚ...

ATA
(a szerző fotóival)
Folyt. köv.

Izstambuli naplemente

Sziget-sztori

A Sziget az utóbbi évek legnagyobb sikertörténete Magyarországon. Az egész egy lelkes, baráti társaság kezdeményezése volt, akik a Sziámi zenekar rajongóinak szerveztek egy tábort. Ebből a táborból mostanára Európa – időben és sokoldalúságban – legnagyobb kulturális fesztiválja lett. Elég, ha csak azt nézzük, hogy az idén a látogatók 40 %-a külföldi volt. Természetesen hazánkban semmi sem alakulhat ki akadályok nélkül, így volt ez a Sziget esetében is. Gerendai Károllyal – a főszervezővel – az eltelt öt év fontosabb állomásairól beszélgettünk.

Milyen elhatározásból alakult ki az első Sziget?

Az egész úgy kezdődött, hogy volt a Sziámi zenekar, ami Müller Péter Sziámi barátom nevéhez kötődött, illetve én voltam akkoriban ennek a szervezője. Az együttessel jártuk az országot, és beszélgettünk. Az egyik állandóan visszatérő téma, amibe a közönség is bekapcsolódott, az emberi kapcsolatok megváltoztatása volt. Ez azt jelentette, hogy a rendszerváltás előtt, ha mesterségesen is, de működtek olyan szervezetek, táborozási, együttléti formák, amelyek a hasonló életkorú, felfogású embereket összehozta. Ezeket mostanság elhanyagolják, megszűntek ezek a lehetőségek. Az oktatásba is bejött az egyéni érvényesülésre való nevelés, az a szellem, hogy minél többet elérjél egyedül, saját erődből. Ez egyrészt jó és hasznosítható dolog, másrészt nagyon rossz irányba vezet, hiszen az ember egy társas lény, akinek fontosak a kapcsolatok. Az én generációmban nagyon nagy szerepe volt a társaságnak, a közös bulinak. A mostani nemzedékre ez kevésbé jellemző, és a megfelelő fórum is hiányzik. Erre próbáltunk meg – egyfajta reakcióként – egy közös, egyhetes táborozást, amolyan kultúrkempinget alapvetően a Sziámi közönségének.

Hogyan kezdtétek el az egészet szervezni?

A dolog úgy indult, hogy mi azt szeretnénk volna, ha ezt más szervezi meg helyettünk. '93. április elején elmentünk a fővárosi önkormányzathoz egy koncerttel kapcsolatban, és mellékesen megemlítettük az ötletet a táborról. Akkor azt a választ kaptuk, hogy az elgondolás jó, és csináljuk meg mi. Ők támogatnák, adnának hozzá területet, közműszolgáltatást meg esetleg valamennyi pénzt. A biztatáson fellelkesedve megnéztük, mi is kell ahhoz, hogy egy ilyen létrehozunk, milyen emberekkel vágjunk bele a szervezésbe. A baráti körünkből olyan embereket kerestünk, akik ehhez nem feltétlenül értettek, de nagyon lelkesek voltak. Tulajdonképpen ez történt április és augusztus között. Ebből az összefogásból jött létre a '93-as, első Sziget.

Ez nagyon jól sikerült. Milyen következtetéseket vontatok le a sikerből?

Megérettük, hogy ebben több lehetőség rejlik annál, hogy egy egyszerű Sziámi-tábor legyen. Nagyon sok fesztivál volt akkoriban is, de ezek specializáltak voltak, pl. jazz-, blues-, színházfesztiválok stb. Mi igyekeztünk egy multikulturális rendezvénysorozatot kialakítani, ami bejött, hiszen már az első évben 43.000 látogató volt, amivel rögtön Magyarország

legnagyobb fesztiválja lettünk, hiszen a második helyen lévő EFOTT is csak 10.000 körüli vendéget vonzott magához. Ezen a sikeren felbuzdulva azt mondtuk, hogy ezen az úton továbbmegyünk. Éppen a '94-es évre esett a Woodstocki fesztivál 25 éves jubileuma, és annak az eseménynek a hangulatát akartuk felidézni. Így lett a második Sziget Eurowoodstock. Ez is nagyot „durrant” abból a szempontból, hogy 143.000 látogatója volt.

A siker ellenére mégsem lettetek teljesen elégedettek.

Gazdaságilag teljesen elkalkuláltuk magunkat. Hittünk olyan embereknek, akik azt mondták, hogy előre láthatólag ennyi és ennyi pénzt elő tudnak keríteni. Mi ezt tényként kezeltük, de a végén rájöttünk, hogy ezek csak be nem váltott ígéretek voltak. Ekkor jól eladósodva azt hittük, hogy vége a dalnak. Életemben annyi pénzt nem láttam együtt, mint amennyivel tartoztunk. (18.700.000 forint – a szerk.) Viszont amikor a hitelezőink, ahelyett, hogy végrehajtókkal és verőlegényekkel állítottak volna be hozzánk, azt mondták, hogy folytassuk tovább; nem baj, ha később fizetjük vissza a tartozást.

Két év tapasztalatát hogyan tudtátok kamatoztatni?

Miután ekkora hátralékunk volt, elkezdtük a szervezést racionalizálni, a baráti társaságot céggé strukturálni. Megpróbáltunk egy olyan stratégiát kialakítani, amiben precízen tervezett költségvetés van, előre kiszámolt, kiadási, bevételi oldallal, programstruktúrával. Ez a változás – úgy gondolom – a mai napig nem ért véget.

Megpróbálunk egyre jobban szervezett Szigeteket csinálni, úgy, hogy az eredeti elveket, lelkesedést megőrizzük. Mindenesetre a tavalyi és az

idei Sziget költségvetését sikerült nullszaldóra kihoznunk, ami nagy szó.

A Pepsi-szigetté válás mennyiben változtatta meg az életeteket?

A Pepsi szponzorálása fennállásunk egyik fordulópontjának számít. Addig „szabadságharcosként” álltunk a dolgokhoz, és az a tény, hogy egy multinacionális cég elvállalta a támogatást, egy új helyzetet teremtett. Egyik oldalról úgy tekintettek ránk, hogy eladtuk magunkat, de a másik oldalról, akik úgy gondolták, hogy ez egy magánkezdeményezés, amibe akkor rúgok bele, amikor akarok, azok úgy érezhették, tapasztalhatták, hogy a Pepsi olyan védelmet nyújt a Szigetnek, amellyel nem érdemes ujjat húzni. Ez megbiztosította létünket, és gazdaságilag is olyan hitelt adott, amely által könnyebben nyíltak meg egyes kapuk.

A közönségtől milyen visszajelzés érkezett?

Először negatívan fogadta ezt a változást, de később rájött, hogy ez a lépés biztosítja a fennmaradást. Egyébként a 3 éves szerződés most járt le, és most ott tartunk, hogy ők is és mi is szeretnénk meghosszabbítani az együttműködést, de nem biztos, hogy ez sikerülni fog.

Milyen a viszonyotok a sajtóval?

A média a kezdet kezdetén pozitívan reagált a kezdeményezésünkre. A második évben még tartott a lelkesedés, hiszen az újságírók nagy része az ún. Woodstock-generációhoz tartozik, és ez a vezérfonal megnyerte tetszésüket. Viszont egy sima tudósítás már kevésbé volt érdekes, mint az elsőnél, így megpróbálták a negatívumokból szenzációt, eladható sztorit kerekíteni. A statisztikák ellenben mindig minket igazoltak. Az újságírók egy részének arról szólt a ténykedése, hogy eljött a Szigetre azzal a céllal, hogy büszkén jelenthesse, milyen bal-

héra lett. Ilyen volt annak a lánynak az esete, akin átment egy Suzuki gépkocsi, és az intenzívra került. A sajtóba rögtön halálról szóló jelentések kerültek. Ezzel a felületes szemléldőkben a Sziget mint a bűn és drogok tanyája jelenik meg. Szerintük a résztvevők a sárban, hányásukban fetrengenek, és ez olyan hely, ahová egy normális család gyerekeit semmi szín alatt nem lehet elengedni.

A Sziget befejeztével mit csináltok egész évben?

A lezárás még kitesz egy pár hetet, ezután lazítunk egy kicsit, más dolgokkal foglalkozunk. Ezt követően újra kezdődik a szervezés, az időponthoz közeledve egyre aktívabban. Márciustól már napi nyolc órás munkával jár a szervezés.

Farkas Györgyi
Varga Tamás

**Indul a Fekete Vonat
„Európa-szerte
terjeszkedni fogunk”**

November 5-én feltűnően hideg volt a G-Pontban. Mind a hőmérséklet, mind a hangulat nulla fok körül vagy alatt mozgott. 21 órai kezdettel hirdették meg a Fekete Vonat koncertjét. 22 óra körül kb. száz ember várakozott a teremben. Az együttes színre léptekor a hőmérséklet továbbra is fagypontra maradt, ellenben a hangulat emelkedni kezdett. Bár a többség ülve nézte végig a koncertet, tomboltak a színpad előtt is. Néhányan a közönség sorai közül megcsillogtatták fantasztikus ritmusérezküket, főleg miután Fatima, a trió énekesnője videóklipben való szereplést ígért a legtehetségesebbeknek.

Az együttes tagjai kitétek magukért. Meglepően magas színvonalú műsort produkáltak. A „magas” jelző nemcsak az előadásmódot illeti meg, hanem a szövegek tartalmát is. A ganxsta rap-re jellemző obszcén kifejezés-mód teljesen hiányzik a Fekete Vonat repertoárjából. Dallamviláguk populáris, szövegeik néhol rasszizmus-ellenesek. Tény: ez a zenekar a mai magyar könnyűzenei élet egyik legkülönösebb színfoltja.

A színpadon végig a kezedben fogtál egy plüsskutyát. Ez a kabalád?

Fatima: Beat-től kaptam pont ma. Máris a szívemhez nőtt, és az lesz a neve, hogy Dodó.

Milyen alkalomból adtad?

Beat: Csak úgy. Egy érzéshullám rámtört, és gondoltam, itt a lehetőség és az alkalom. Megláttam a kutyát, beugrott

Fatima, és megvettem neki.

Junior: Nekem egy oroszánt vettem Beat, még a nyáron.

A dalaitokban is nagyon sok érzés van. Ki írja őket?

Beat: Szövegileg, zeneileg mindannyian szerzők vagyunk.

Nyáron Ganxsta Zolee és a Kartell előzenekaraként koncerteztetek. Milyen viszonyban vagytok velük?

Beat: Jó viszonyban vagyunk velük, ismerős, baráti viszonyban. Ezenkívül nem vagyunk konkurens zenekar. Nincs miről beszélnünk ezen a téren. Megvagyunk velük. Olyan túlzottan nem vagyunk elragadtatva tőlük. De az együttesek között mi együtt vagyunk, hogyha valamiről szó van.

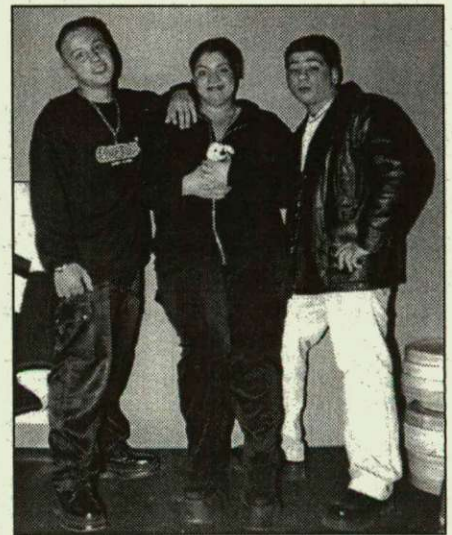
Fatima: Mi nagyon összetartunk, nem úgy, mint sok más együttes. Szerintem ez a legfontosabb.

Milyen könnyűzenei stílusba soroljátok magatokat?

Fatima: Roma hip-hop-ot játszunk. Ez egy új stílus. Sehol nincs ilyen Magyarországon. Franciaországban már így ismerik meg Magyarországot.

Ezt hogy érted?

Beat: Magyarország legérdekesebb zenekaraként tartanak bennünket számon. Franciaországban van egy tízes lista, ahol most hatodikak vagyunk. A franciák köztudottan igényesek a jó zenére, bármilyen nyelven szól. Az anyagunkat valamilyen módon megkapták, és tetszik nekik, várnak bennünket. A lemezünk is meg fog jelenni kint, most készülünk angol nyelvű szövegekkel. Európa-szerte terjeszkedni fogunk.

Ezek szerint Franciaországban ismertebbek vagytok, mint Magyarországon?

Junior: Közel mondhatni ezt.

A lemezek a napokban kerültek a boltokba. Emelte ez a népszerűségeteket?

Junior: Végül is igen. Több helyre hívnak, több fellépésünk van. Akik tavaly november óta keresték a lemezt, azoknak az igényét most végre kielégíthetjük. És hál' istennek nagyon fogy. Örülünk is neki.

Tehát most kezdtek befutni. De milyen volt a kezdet?

Beat: Egy szórakozóhelyen találkoztunk, beszélgettünk a témáról, mind a ketten rappeltünk, hasonló volt a stílusunk, gyors, pörgős zene. Kitaláltuk, hogy csináljunk együttest, megismertük Fatimát, összeálltunk, megírtuk a dalt, kiadtuk az albumot és most itt beszélgetünk veled. Ennyi.

Hány évesek vagytok?

Fatima: Tizenhét.

Beat: Tizennyolc.

Junior: Tizenhét.

Boldog születésnapot!

Tíz éves a RIVER

Tíz éves a River zenekar. Ebből az alkalomból rendezték meg a Szegedi Nagyszínházban jubileumi koncertjüket november 15-én.

A zenekar 1988-ban alakult négy fővel. Bárdfalvi Gábor basszusgitáros, Cseh Attila gitáros-bendzsós, Polesnyuk Tibor dobos és Balázs Péter gitáros-énekes ekkor lépett fel először River néven a SZOTE Apáti Kollégiumában. Öt évre rá csatlakozott az együtteshez Lengyel Tibor steelgitáros.

10 éve fémjelzi a River név a jó hangulatot és a kellemes zenét. Cseh Attilát a név eredetéről kérdeztem.

„Jött: folyó, Szeged, Tisza. Meg olyan countrys is. Ahogy írjuk, úgy mondjuk – nincs gond az angol kiejtéssel. A külföldi fellépések miatt mégis szükségünk volt valami könnyen megjegyezhető, nemzetközi névre.”

Egy biztos: külföldön jól megjegyezték a Rivert. Felléptek már Németországban, Svájcban, Ausztriában, Olaszországban, Csehországban és Jugoszláviában. Szerepeltek nemcsak a magyar, német, szerb és olasz tévében, de a Country Music Television Nashville műsorán is. Népszerűségüket igazolja, hogy megismerik őket az utcán, integetnek nekik az autópályán, és nem utolsósorban közönségdíjjal jutalmazták játékukat. Elismeréseik száma egyre gyarapszik. A bécsi Donauinsel Country Festival-on 1993-ban fesztiváldíjat nyertek, Németországban egy nemzetközi fesztiválon közönségdíjat. Idén Frankfurtban pedig megkapták az 1997-es évi Németországban szerepelt legnépszerűbb country zenekar titulust. Egyetlen bánatuk, hogy Magyarországon még soha nem kaptak díjat. Kissé pesszimisták, ezt mondják: nem is számítanak rá.

Itthon nincs hagyománya ennek a zenének.

„Magyarországon fogalma sincs az embereknek, hogy ma mi a country.” – állítja Cseh Attila. „Nem is használjuk ezt a szót. Country-zenekar vagyunk, de ezt csak mi tudjuk. Mai, modern country-zenét játszunk, ami már régen nem a Mary a prérin című »umca-umca«, ahogy ezt sokan gondolják”.

Az együttes persze nemcsak coun-

tryt játszik. Feldolgoztak már Paul Simon és Dire Straits számokat is. Legújabb CD-jükön, amely most jelent meg az évforduló alkalmából, két Szörényi-Bródy szám is helyet kapott. A többit Balázs Péter és Cseh Attila írta. „A zene, ami az új CD-nken van, valahol nagyon az alapjaiban country – fejtegeti Lengyel Tibor –, de igazából – nem mondom, hogy nem az – nem lehet megállapítani. Annyira elmosódtak ezek a határok: rockzene, populárisabb zene, country, blues... Mind egy nagy zenei világstílus felé vette az útját, ahol már nem tudjuk őket világosan elkülöníteni.”

Ez a CD a második a sorban, a hanghordozók közül pedig a nyolcadik. Az eddigi kazettákhoz maximum koncerteken és az együttes tagjain keresztül lehetett hozzájutni. (Vagy ha valaki külön ezért kiment az Egyesült Államokba, megvásárolhatta – ott is jelent meg kazettájuk.) Az új CD – egyenlőre – páratlan a maga nemében, hiszen az első, amelyet országos terjesztésre szántak. A számokat Balázs Péter, Lengyel Tibor és Cseh Attila éneklé. Az elosztásnál szó sincs ökölharcról – mindig a dalok stílusa a döntő.

S hogy miben rejlik a River népsze-

rúsége? Ha voltatok már koncertjükön – tudhatjátok. A River – ellentétben sok más zenekarral – mindig élőben lép fel. Sosem használnak playbacket – még a gondolatától is irtóznak. Improvizálnak, bohóckodnak, egyfajta showműsorrá alakítva a koncertet.

„Azért sikeres a River együttes, mert rámozdul arra a hangulatra, amit a nézőtéren lát – mondja Lengyel Tibor. – Tehát úgy irányítjuk a műsor menetét, hogy az ottani közönség jól érezze magát.”

„Ami nagyon fontos: nekünk soha nincs előreírott programunk koncert előtt – kapcsolódik be Cseh Attila. – Mi fejből játszunk a dalokat. Tudunk elég szép számú dalt ahhoz, hogy tudjunk válogatni, és mindig érezzük, hogy az adott közönségnek mi az, ami a legjobban tetszik.”

Túlzás nélkül mondhatom, hogy olyan lelkes és vidám közönséget még nem láttam, mint a River-koncerten. Az együttes és a közönség kölcsönösen reagál egymásra, együtt van. Kívánom, hogy még sok-sok tíz évig együtt legyen...

Kasza Magdolna

A 10 éves River zenekar

Gyilkos lavina

Gyűlöltem. Utáltam a darab végére Lavíniát. Nyilván, mert a szerző ezt akarta és Czifra Krisztina is tud valamit. Eugen O'Neill Amerikai Elektrájáról van szó, melyet Telihay Péter vitt színpadra a Kamaraszínházban.

Az ókorban megénekelte leány története és a család tragédiája modern köntösben. O'Neill színész apjának köszönhetően került komolyabb közelségbe a színházzal. A 20-as évek előadásmódja és az örökös hepiendek, melyek híg könnyeket csaltak a nézők szemébe, hamar eltelítették a leendő drámaírókat. Ekkoriban még Schiller *Ármány és szerelem* c. művének végét is elferdítették a kellemes, nyálas befejezés kedvéért. A megfelelően elriasztott O'Neill szerencsére megismerte a színháztörténet és az irodalom egyéb alkotásait és módszereit. Az ő művészetét megelőzően nem beszélhetünk igazán amerikai drámairodalomról.

Műve a görög Oresztész-mitoszra épít, mely mélyen magában hordozta a sorsszerűséget, alapvető tényezője volt a végzet mint az egyes ember életét meghatározó erő. Ma senki nem hisz benne, mégis van. És ma megváltoztathatatlan. Emellett az amerikai álom keresése jellemzi az alakokat. A boldogság csak sziget marad. Nem is lehet más.

A Mannon-család tragédiája – mely paralell Agamennón és Klütamniésztra történetével – jól ábrázolja az emberi gyarlóságot, ismét szembesülünk a pitiáner elszólások óriási következményeivel. Azzal, hogy egy elrontott kapcsolatot nem lehet helyrehozni egy hét alatt, hogy nem lehet mindenkinek egyszerre megfelelni, hogy a társunkat nem kellene kisajátítanunk, átalakítanunk a saját képünkre. Tudhatnánk végre dönteni, veszíteni és élni hagyni. Persze ha minderre képesek lennénk, valószínűleg nem az emberi fajba tartoznánk többé.

A tragédia gyökere még a nagyszülőkhöz nyúlik vissza. Két férfi, két testvér. Egy cselédlány, tőle törvénytelen gyermek. A másik ágon anya, egy lány, egy fiú.

Szerelmek keresztbe-kasul, titkos bosszú hajt szinte minden szereplőt. A törvénytelen is bosszút forral, modern Elektránk is, Lavínia. És ami nem maradhat ki egy görög drámából, gyilkosságok és öngyilkosságok. Mind-mind bosszúból.

Nagy lélegzetű és lélegzetelállító darab három felvonásban. A szövegben is és a színpadon is hemzsegek a jelképek. A ház átítatva a gyűlölettől, inkább kripta. Ezt lakói is így érzik. Hold és holdfény, melyet egy kis belemagyarázással holtfényként is értelmezhetünk. Milliószer elhangzik a szeretlek, nem túl meggyőzően. Izgalmas a színek szerepe. Christinának – a bűnös, gyilkos és esendő anya –, Lavíniának és az egykori cselédlánynak is lángoló vörös haja búvóli el a férfiakat. Az anya fűzőld ruhában és cipőben izzik. Lánya eleinte nyakig feketében, majd anyja halála után ő is a pázsit színében kapáló-

zik ugyanúgy láthatatlan ketrecében. Imádja apját, gyűlöli anyját, végül a saját anyja lesz második kiadásban.

A jeleneteket meditatív melódiák választják el és kötik össze. Egy bejátszás lóg ki a sorból, a *You Are My Destiny* című. Meg is bontja kicsit a folyamatot és vissza is ránt a jelenbe.

A díszlet egyszerű. Hatalmas ión oszlopok jelzik az épület bejáratát, kicsit emelkedő deszkapadló a belső tér, a hajókabin és a fedélzet. A sima, fehér fényel rengeteg hangulatot, helyszínt, napszakot érzékeltetnek az alkotók. A reflektorfény és az árnyék falakat képez az üres térben, ajtónyíláson beszűrődő csóvát látunk ott, ahova csak a képzeletünk idéz egy ajtót. Oldalról bevilágítva – félhomály, felülről – friss színek, hátulról – esti hangulat születik. A „csíkos” megvilágítás lehúzott roló hatását kelti, ahol és amikor többnyire bizalmas témák megbeszélése folyik.

Egyébként meg az egész műben bizalmas témák megbeszélése folyik, csak ordítva, nyöszörögve vagy lemondóan. Tímár Éva, Andoray Péter, Czifra Krisztina és Seress Zoltán megszűnnek maguk lenni. Kielégületlen, számító anyát, még számítóbb, kegyetlen leányzót, egy háborúból hazatért, önző apát és egy kiforrotlan, bűnhődő fiút ismerünk meg.

O'Neill szerint boldogság nincs. Valami jókedv esetleg. A tragédiák hordozzák magukban a boldog pillanatokot. Azokat kell észrevenni és megélni. Amíg élünk.

A jelmezeket Tresz Zsuzsa tervezte, a díszlet Telihay Péter ötlete volt.

Szálka Sarolta
(fotók: Veréb Simon)

Komámasszony, hol a Holló?

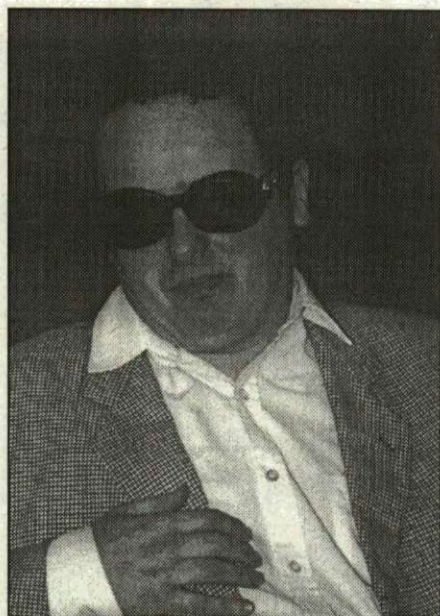
Október 26-án az Ifjúsági Házban a Holló Színház lépett fel. Dörzsöltem a kezemet, Gallával interjú. Egy időben Holló Színház, majd L'a't pour Laár't lázban égtem. Kezdődött Radafuk Ernővel, a Jön a medve című Holló-filmben. Folytatódott a Favágó-dallal, Polly papagájjal – a Kék norvég –, utána pedig a Vastyúk is talál szeget sorozatának sikerivel. És mostanára szűnni látszik ez a rajongás.

Galla Miklós új stílust teremtett a Sas Józsi, Markos-Nádas, Antal Imre által uralt magyar humorpiacon. Nem tett mást, mint lefordította az angol abszurd humor kimagasló szerzőinek (Peter Cook, Michael Palin, Terry Gilliam) műveit, és ezeket a maga egyedülálló stílusában interpretálta. Ehhez többek között tökéletes nyelvtudás kell, annak alapjait Afrikában alapozta meg. „Édesapám közgazdász, és a szocialista rendszerben Magyarország támogatta az ún. fejlődő országokat (pl. Tanzánia), ahová szakembereket küldött ki. Így két évet éltünk Tanzániában. Tizenkét évesen szinte pillanatok alatt tanultam meg angolul. Sokáig annyit tudtam, hogy »yes« meg »no«, utána meg folyékonyan beszéltem.”

Tehát összeállt a Holló Színház

Nagy Natáliával, Kovalik Balázssal, Pethő Zsolttal és Gallával. A hatás frenetikus volt. Egy csapásra ismertek és népszerűek lettek. Holló-tábort szerveztek, lemezük nagy példányszámban kelt el, teltházas előadásokat adtak. Egy tagcsere után – Kovalik Németországba ment operarendezést tanulni, helyette Novák Péter jött – mintha megváltozott volna valami. Ettől kezdve már kissé lecsendesedett a sikerhullám. Novák, a Kimnovák frontembereként nem tudott teljes emberként részt venni a munkában, ahogy Pethő Zsolt sem. Ez a megosztottság az első Holló Színház feloszlásához vezetett.

Azért ez nem volt ennyire drámai, hiszen megalakult a L'art pour Laár't társulat. Nagy Natália és Galla mellé jött Laár András és Dolák-Saly Róbert. A két kiforrott előadó erős egyéniségével megszűnt Galla vezető szerepe. A társulat saját szerzeményeket adott elő, így az egész ország megismerte a Besenyő család tagjait, úton-útfélen idézgették szójátékaikat. A szilveszteri adás után pedig a Lila liba, Fületlen fiú című örökérvényű nóták lettek slágerek. „Talán '94-ben sikerült a legjobb műsorokat létrehozunk. Ekkor három nagyon jó részt csináltunk, ami a Vastyúk 7., 8. és 9. epi-

zódja volt. Ezt az időszakot tartom a leg-sikeresebbnek.”

Hiába nőtt népszerűségük, a tagok közti viszony a feloszlás előtt másfél évvel már erősen megromlott.

„Én egy nagyon szelíd típus vagyok, és ott meg ilyen gyűlölködő, agresszív stílus uralkodott el, és ez elviselhetlenné vált. Az utolsó szakasz kibírhatalan volt.”

Galla kiválása után 8 hónappal Nagy Natáliát is „szó szerint kirúgták”. A maradék L'art pour Lar't társulat Pethő Zsolttal kiegészülve mostanság az MTVI Kulcs c. tévé-előfizetésre ösztönző műsorában látható. A konfliktusok Galla szerint abban az értelemben szelídültek, hogy az extagok nem találkoznak és nem beszélnek egymással. „De ahogy hallom, az érzelmek nem csillapodtak, mert elég szörnyű dolgokat hallok vissza.”

Rövid pihenő után új tagokkal létrejött az új Holló Színház. „Sokkal jobb társulat van most. A fő hangsúly azon van, hogy a közönséget minél jobban megnevetessük. Ebben a közösségben sokkal jobban érzem magam, ami nem mellékes. A jelenlegi tagokat nem foglalkoztatja, kik voltak az elődeink, nem érzik magukat hátrányos helyzetben, pusztán egészséges bizonyítási vágy él bennük.”

Az meglehet, hogy baromi nagy vágy égett bennük, de mi nem sokat ért-

hetünk belőle. Antal János barátommal az első sorban ültünk, mivel neki fotózni kellett. Ez azzal a hátránnyal járt, hogy kínosan kellett igyekeznünk jóízű röhögéseket produkálni.

A régi „klasszikusok” – a féllábú Tarzan-jelölt, a Titkárnök-felvétel – elvesztették régi varázsukat. Az Ügyes Lajos irodája pedig csak gyöngye utánzata a Besenyő családnak. A poénok a végletekig erőltetett reklámszlogenekre hasonlítanak. A dalbetétek szövegei nem tudták utolérni a korábbi szerzeménye-

két, és Galla extrém mozgásvilága sem hatott már olyan erővel, mint korábban.

Aki kíváncsi az új Holló Színházra, az péntekenként a TV2-n megnézheti a Dáridó c. műsorban, ill. „, a Társulat nem a Lagzi Lajcsi műsorában van, hanem a Dáridóval egy blokkban szórakoztatja a közönséget. A TV2 vezetése úgy gondolta, hogy a mi műsorunkkal nagyobb nézettséget érnek el, mint külön-külön. Ez be is jött, mert magas lett a nézettségi index.

Varga Tamás

6720 Szeged Jókai u. 4. Telefon: (62) 420 792

„Hangszerület felsőfokon!”

Az országban egyedülálló hangszerválaszték.

Magyar és külföldi kották, iskolai kották.

Magán zeneiskola – Könnyűzene.

Hangszerjavítás, márkaszervizek. Gyorsított OTP ügyintézés.

„Mi már Önnek is kedvező árakkal dolgozhatunk!”

TOR

Na jó. Még itt, az elején leszögezem, hogy elfogult vagyok. A Szegedi Kortárs Balett kifejezés hallatán hirtelen elfelejtem, milyen is valójában az objektív újságírás. A Tor című darabjuk előtt Uri Ivgyi, izraeli koreográfus művét próbálták el utoljára november 12-én a Kamaraszínházban.

A Juronics Tamás vezette társulat a csütörtöki főpróbán már megint látványos produkcióval kápráztatta el a nézőket. Elsőként az Ivgyi-darabot mutatták be. A színpadon egy fardtrózsaszín textiltapétával borított fal jelezte, hogy egy szobában vagyunk. Nyári este lehetett. Tücsökzene hallatszott be a nem létező kertből. És jöttek a nők egymás UTÁN. Fekete kis ruhában. UTÁNuk a férfiak. Ezek UTÁN a mű tág értelmezésre ad lehetőséget. Az biztos, hogy UTÁNozták is egymást, forogtak, pörögtek. Emberhegyet raktak magukból, UTÁNa szoborcsoport módjára kapaszkodtak egybe. Olykor megálltak egy pillanatra, de az idő UTÁNuk lopakodott és megint mozgásba lendültek. Mindezt UTÁNozthatatlanul együtt és összhangban. A néha gépiessé, néha melankolikussá váló zene elhallgatott. Csend. Az Aprés moi (Utánam) végetért.

A Juronics-mű pedig ekkor kezdődött. A Tor. Az alcím olyasmit fejez ki, mely jópár kortársunkra is jellemző. Nem igazán értjük, mi ez. Kis paneltöltelekként honnan is tudnánk – akinek nem inge... –, hogy milyen egy tor. Talán irodalmi művekből, filmekből sejtethetjük meg az esemény lényegét. Hogy ez most ünnep vagy gyász? Mikor mi. Vagy egyszerre mind a kettő. Sírva vigadás vagy boldog szenvedés.

A díszlet kárminpiros fotelek, egy megrakott asztal az előtérben. A hátsó részben egy emelvény. Tódulnak az ünneplők befelé. Malacfejűek és egyéb állatok, disznófejű nagyurak. Folyik a pezsgő. Tánc az asztalon, mely – mivel négy sarkán van felfüggesztve – beindul. Mi sem maradhatunk józanok. Himbálódzik a kép, csillámlik-villámlik a lábuk alatt a talaj. Csend.

Halk neszezés, esik az eső. Szerelmespár őrzi a lángot. Csak rájuk hullik az égi áldás. Az apró mécses mindig ég. Körülötte ezerszínű tűztáncot járnak ők ketten, ruhájukból csepeg a víz. Eláztak. Megfáztak? Hapci. A lángnak annyi.

A komoly mondanivaló, a romantikus pillanatok, a zajos örület váltják egymást ott fent. A megemelt háttérben anyagok tánca, netán kívülálló vagy csak a tévé, amin felnő a cívil?

A fő vonal egy kapcsolat. Egy nő. Egy férfi. Tűz és víz. Szerelem és halál. Az esküvő egy haláltánc. Halálos buli. Tor. Kaján vigyor.

A zenét Ry Cooder válogatta, mely operarészletekből, iszonyatos jó bulizenékből – nem igazán rock, nem igazán diszkó – és effektekből áll.

Papp Jánosnak köszönhetjük, hogy nagyon látványosra sikerült a darab. Végig jelen van a csillámlás, valamikor a pusztta földön, máskor a levegőben. De a táncosok testét is befedi egy idő után. Mintha vizesek lennének. Aztán álomvilágot is idéz a folyamatos fényhatás. A reflektor színétől függően ezek kéken-zölden ragyognak, olykor aranyban úszik a pódium. Aztán az emlegetett gyertyák és mécsesek befolyásolják hangulatunkat. Az ünnepi asztalon magányosan és elhagyatottan rebegek a kicsi lángnyelv. Megelevenedik és életet sugároz, amikor minden kézbe jut egy. Repül és mégsem huny ki. A zárókép elgondolkodtat. Az egymás után lerakott fények sorozata hídként feszül egy mélykék tó felett. Az élet és a nemlét közt. Közöttünk. A fantasztikus ruhákat is Papp János tervezte a földi és égi divatot követve.

Szereplők: Aczél Gergő, Kalmár Attila, Kocsis László, Sárközi Attila, Katerina Vlniesková, Kopeczny Katalin, Markovics Ágnes, Nemes Zsófia és Kovács Zsófia.

SzálkaS.

Varsányi András
Aggyágyula

Zoró villzavág

Rien ne va plus!

Talán 21 éve kezdődött ... mert megszülettem.

Talán 5 éve... mert már gondolkodtam róla.

Talán egy héttel ezelőtt ... mert megvásároltam.

Vagy mégsem. Hétfőn kezdtem, mert én azok közé az emberek közé tartozom, akik kizárólag hétfőn vagy elsején tudnak hozzáfogni valamihez. (Legjobb persze, ha egybeesik a kettő.) Az egész hétfői napom valami megfoghatatlan izgalom és nyugalom kettősségében telt. Egyre növekvő izgatottsággal vártam az estét, szinte számláltam a perceket; a türelmetlenségtől önkéntelenül rángani kezdett a lábam, ha le kellett ülnöm. Lázban égtem, s ugyanakkor a megszkott bosszúságok, napi kellemetlenségek – unalmas szemináriumok a főiskolán, a sorban állások, az örökös rohangálás – apróságokká váltak. Elvesztették jelentőségüket; bizonyos távolságból szemléltem őket, a sztoikus bölcsék nyugalomával, s arcomon egy-egy elnéző mosollyal.

Estére már a torkomban dobogott a szívem. Lezuhanyoztam, s a lakótársaimnak jó éjszakát kívánva magamra csuktam a szobám ajtaját. Íróasztalom fiókjából előszedtem a szombati szerzeményt. Nem sokat értek a fegyverekhez, csak annyit, amennyit egy-egy filmből elleshettem. Ennek ellenére különös vonzódást éreztem a pisztoly, s a mellette heverő egyetlen töltény iránt. Hűvös, tompán csillogó, apró darabkákból hajszerűen összerakott fekete fém darab, melynek szinte magától mozdul minden egyes porcikája; oldalán pedig a parányi, hegyes csúcsban végződő arany színű lövedék. Harmonikusabb látványt el sem tudtam volna képzelni. Bámultam őket egy ideig, aztán felocsúdva besegítettem a golyót a számára készült egyik kis lyukba.

Megpörgettem a forgótárat, majd becsattintottam a helyére. A kis pisztoly könnyedén illeszkedett a tenyerembe. Remegő kézzel húztam fel a kakast, amely fura, idegenszerűen kattogó hanggal engedelmeskedett. „Tegyük meg tétjeiket, hölgyeim és uraim!” Némi habozás után a halántékomhoz emeltem a fegyvert, s megkíséreltem lenyelni a torkomat fojtogató gombócot; fülemben megvadult elefántcsordaként dörömbölt egy ér. Forróság öntött el, a szemem

könnybe lábadt. Nem tudtam, mitől rettegek, hiszen már régóta sóvárogtam e perc után. Hatalmas mennyiségű levegőt szívtam be a tüdőmbe, összeszorítottam a fogam, s meghúztam a ravaszt. A kakas süketen csattant. Nem könnyebbültem meg és nem keseredtem el. Hasonló érzés volt ahhoz, mintha egy olyan lánytól kaptam volna kosarat, akiről bizonyosan tudom, hogy a végén úgyis az enyém lesz. Tudomásul vettem, hogy nem ért véget a szórakozásom, s felcaggtam. A fejemet csóválva csomagoltam vissza a pisztolyt másnap estig.

A kedd legalább olyan eufórikus lelkiállapotban telt, mint a hétfő. Most lefekvés előtt már két golyó lapult akcióra készen a tárban. Már kétszer akkora volt az esélyem, mint egy nappal azelőtt. De a végeredmény ugyanaz lett.

Bízást állíthatom, hogy életem legboldogabb hete volt a mostani. Napközben az egészséges izgalom és a fásult belenyugvás édesítette meg a várakozást. Barátaim idegeskedése a közelgő vizsgaidőszak miatt igazán kisszerűnek tűnt, kedélyállapotom jobb volt, mint valaha, már az emberek sem tudtak megbántani. Aztán esténként becsúztatam még egy golyót a már bent lévőkhöz, s újra megpörgettem a tárat. Minden este egy lövés – egy csattanás a fülem mellett, ám semmi több. Pontosan úgy történt, ahogyan előre elterveztem: ahogy teltek a napok, úgy lett egyre nagyobb az esély arra, hogy másnap már nem lesz folytatás. A gyomrom minden lefekvés előtt öklömnyi nagyságúra ugrott össze, egyszer heves görcs-roham támadta meg belső szerveimet, s szaggató hányingerrel küszködtem. Általában csuromvizes homlokkal feküdtem le, és zihálva hallgattam a szívem kalimpálását végtelennek tetsző ideig, míg végre zsiabdalt végtagokkal álomba merültem. Rendkívüli módon élveztem a játékot – egészen péntekig.

Ekkor már öt lövedékkel néztem farkasszemem. Egyetlen töltény helye volt üres a tárban. Ekkor döbbsentem rá: ha a mai estét túléltem – a játék akkor sem folytatódik. Holnap már teli tár vár rám. De lehetetlen, hogy ne sikerüljön! El akartam mormolni egy imát, de a helyzet fonákságára ráébredve inkább lemond-

tam róla. Mindegy, az ki van zárva, hogy pont az az egy jöjjön ki!

Kijött... Szinte érthetetlen. Egy a hathoz volt rá az esély, s lám... A sors packázik velem.

Szombaton este írom e sorokat a papírra. Egész nap levert és csüggedt, vagy inkább csalódott voltam. Nem így terveztem ezt az egészet. Már ötször húztam meg a ravaszt, s mégis itt vagyok. Ma már bizonyos a vég. Pedig épp ezt akartam elkerülni. Úgy akartam távozni, hogy ne tudjam, melyik az utolsó pillanat. Szinte semmi esélyem nem volt arra, hogy eljutok idáig. De most már nem hagyom abba. Véghez viszem, amit elterveztem; nem lenne erőm újratekenni – sem az életet, sem a játékot. Már benne van a hat golyó a tárban – pörgetni sem kell. Ma kijön az én számom. Nem szabad, nem lehet megállni.

Kedves Sziklay doktor! Mivel én most szabadságra megyek, azt hiszem, neked kell átvenned a pácienseimet. Itt küldöm neked az új beteg anyagát. Amit tudnod kell róla leírom neked néhány szóban. Férfi, 21 éves; főiskolai hallgató volt, mielőtt bekerült az intézetünkbe. A múlt szombaton hozta be a rendőrség, igen erős dührohama volt, csupán kétszeres adag Trembelex-injekcióval sikerült lecsillapítani. Egy 38-as kaliberű pisztolyt markolászott, melyet csak a beszedálás után tudtunk kicsavarni a kezéből. A fegyvert a homlokához szorította, artikulálatlanul tivőltött, s újra meg újra meghúzta a ravaszt. Mint az egyik őrmester megállapította, a pisztoly nem volt működőképes állapotban; valami furcsa belső meghibásodás folytán nem sült el, annak ellenére sem, hogy a kakas visszaugrott a helyére. (Nem egészen értettem a magyarzatot.) A mellékelt néhány kockás lapot a fiú lakásán találták. Sok mindenre választ kaphatunk belőlük.

Azóta a beteg nem szólal meg; néha a kezét, mely pisztolyt formáz, a homlokához emeli, de ennél több cselekvésre nem képes; a külvilággal minden kontaktust elvesztett. A nyugtató-kúrát folytatnunk kell. Azt hiszem, ez az egyetlen amit tehetünk: a közeljövőben állapotában jelentős javulás nem várható.

Köszönettel: dr. Kovács

Medve Gábor

Elfelejtett könyvek...

Nemcsak KÖNYVAJÁNLÓ

MÜLLER PÉTER Részeg Józanok

Sajnos mindig szembesülnöm kell azzal a ténnyel, hogy a különböző lapok által ajánlott könyvek bármennyire is érdekelnek, de a 2-3000 Ft-os árat nem tudom leszurkolni értük. Ezért gondoltam arra, hogy előszedek néhány „elfeledett” könyvet, amit antikváriumban max. 200 Ft-os áron be tud bárki szerezni, de mégis jók és értékesek.

A most taglalt könyvet egy búcsúban vettem kemény 50 forintért, s nem bántam meg. Müller Péter első magyarul megjelent regénye a hatvanas-hetvenes

évek színházvilágába vezet be minket, hát persze hogy egy szerelem által. Péter a 26 éves, fiatal, tehetséges színész öngyilkossági kísérlet miatt kerül ideggyógyintézetbe, ahol kezelőorvosa a fekete-hajú, fiatal, de érett gondolkodású Éva lesz, s ahogy az a nagykönyvben meg van írva egymásba szeretnek, megházasodnak, élnek, amíg meg nem halnak... Gondolná a gyanútlan olvasó. De nem! Nem úgy szeretnek egymásba, ahogy az a nagykönyvben van megírva, hanem eléggé sajátos módon. Szenvednek egymástól, de nem bírják ki a másik hiányát. Évának kellene megmentenie a fiút a saját magában lévő ezernyi szereptől, s kibékítenie a világgal. Péter feladata az lenne, hogy feledtesse Évával a koncentrációs táborban szerzett lelki sérüléseket. Müller az egész regény alatt játszik az olvasóval. Előrevetíti a jövőt, visszahúzza a múltba és burkolja a jelent.

Az 1973-ban megjelent könyv ma is megállja a helyét, jókat lehetne róla beszélgetni. Mi van, ha Péter nem úgy cselekszik, mi történik, ha a barát azt teszi, ami a dolga, s megcsókolja Évát? Sok-sok kérdés, a válasz nem csak a könyvben, hanem bennetek is van. Ha valakinek felkeltettem az érdeklődését, keresse a könyvtárban, sétáljon el az antikváriumba, vagy kérje el tőlem... A könyv nagy előnye még, hogy kis formátumú, így kabát és hátsó farmerzsebben hordható, 215 oldalával akár egy este alatt is elolvasható. A legjobb Emerson-Lake and Palmer Trilogy illetve Eric Clapton Pilgrim c. lemezeit felváltva hallgatva, egy jó csésze fűszeres Téli tea mellett csöndes, magányos este olvasni. Esetleg belefér még egy konyakos dohánnyal megtömött pipa is. Nekem legalábbis bejött.

molnárpeti

Életfilozófia

Aluljáróban gyógyszereit áruló néni, kutyaszar a mozgólépcsőn, hajléktalanok álcázott szőke srác, reklámfehér fogmosoly. Mégis.

Lyukas hellók a fogason, kávé és kávék és tea és cigaretta, jelenbe börtönzött mozdulatlan szavak, hajfesték és az új barátom. És mégis.

Fakó órák, fekete-fehér napok, nem tudhatod mi az élet míg teljesen magadra nem maradtál, holtbiztos bizonytalanság. Mégis és mégis.

Fájdalom, lüktető, nem reggel de mindig és este, karácsony mikor lesz – talán soha. Csakazértis.

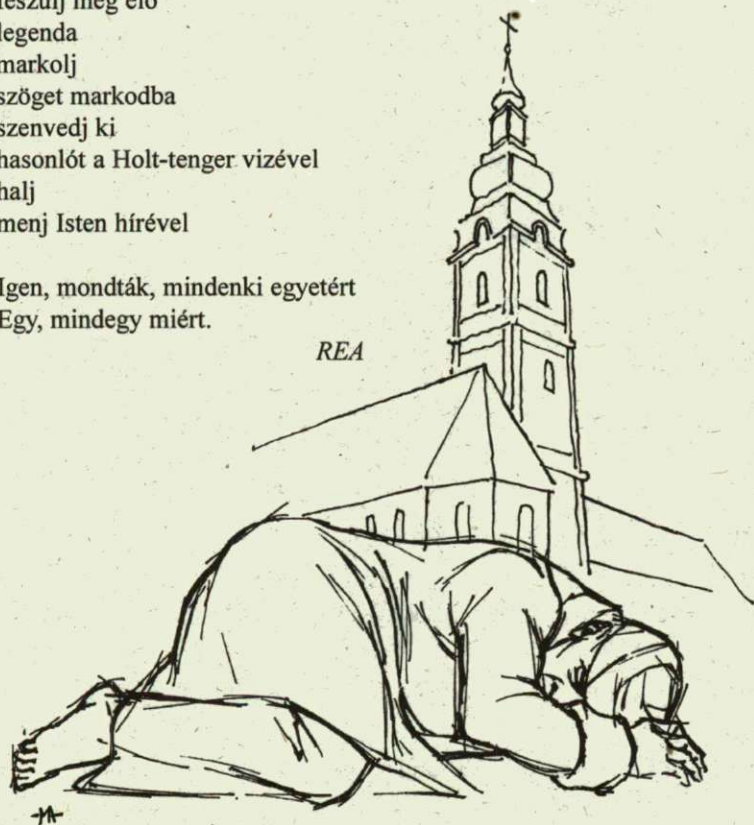
Illés Róbert

feszülj még élő
legenda
markolj
szöveget markodba
szenvedj ki
hasonlót a Holt-tenger vizével
halj
menj Isten hírével

Igen, mondták, mindenki egyetért
Egy, mindegy miért.

REA

Csend, élet

„Egy idegen dalt játszik
a belső rádióm.”

(Vasárnapot csinálnék
ebből a napból.)

A bemozdó bemozdja
az unalmasat, és
mi csak hallgatjuk,
hogyan hervad
a szővirág.
A frekvencián
egy őszülő melódia
lovagol.
Tócsákban lubickol, majd
utolsót vonaglik
a szív.

Kitolat belőlem az élet.

Lukácsi Péter

örökké II.

fülembe suttogó szavadban múlt ki
szerelmünk egy októberi est néma
folyosóján

üres üvegek mélyén haldoklik szerelmem egyetlen
varázsa
innék még – nem adsz
öreg vagyok
szemeim vak fényében ázik a múlt
az idő páncélja alatt rejtező

széttört üvegek szilánkjában keresem
válaszod
uralkodni voltam – megdőlt
öreg vagyok
fiam lábai elé rakom rozsdás koronám
távoznék inkább magányba – félek
és elvétem a lépést

lábamból elszálló erő vagyok
lenyelt hús az óriások táláról
szétfoszló, büzlő, ragacsos feledés

elbújok magam alá
láthatatlanul felszállok
nyitott ablakod párkányáról
belépek szobádba
emlékeid közé vetem magam
kiiszom söröd, te megijedsz – nem láthatsz
csak hallhatod örökké füledbe
suttogom szavad

Elior

Néró

Fröccsöntőnek

A mennyországban
sávlezárás nehezíti
az angyalok dolgát.
A Tejutat aszfaltozzák.
Beszakadt útburkolat
a manna.

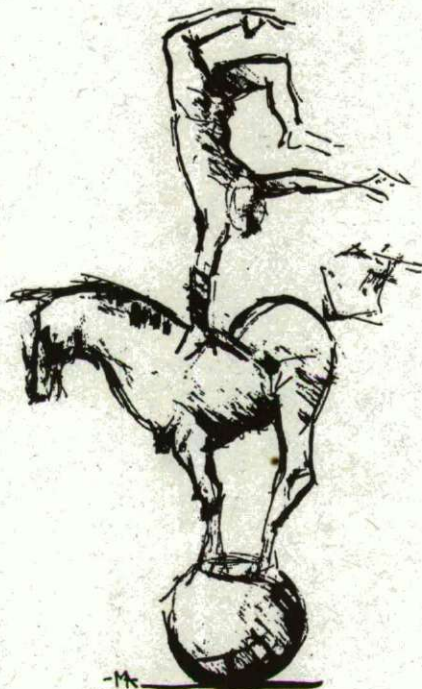
Ha feljutok egyszer,
rendberakok én mindent,
csak legyen nálam
egy doboz gyufa
és egy teli
benzineskanna.

Lukácsi Péter

Költözködés

Körvonalazni, bemérni, átszínezni,
kényelmessé tenni – így indul el.
Belenyalni, harapdálni, a lázat
kéjjel keverni, egy kicsit belefolyjni,
egy ölelésben majdnem
meghalni – még a kezdet.
Majd a centiket nyesegetni,
már majdnem benne lenni.
Az ágy rácsán át már csak
fél kézzel tartani,
megemészte, megrepedve a
karfához simulni,
és újra füstkarikát fűjni.

Németh Hajni

Várakozás

Szakállat növeszt a múlt,
őszülő szálain az Idő
nehezen pereg.
Gyertyafényben egy ásító ködkép
halvány mosolya Időtlenül lebeg,
és az óra mutatói még
lüktetnek egy eret.
Esőáztatta bánat a szárításra vár,
és az életből lassan kicsöpög a
halál.

Németh Hajni

Szösszenetek

„Sze...” – ezt akartam mondani: szeretlek, de attól féltem, kinevetnél. Ezért így fejeztem be a mondatot: „Szentimentális vagyok.” És tényleg.

A szerelem fegyver. A féltékenység pedig maga az öngyilkosság.

Milyen szánalmas az ember. Ami közel van, eldobja. S amikor már nem éri el, két kézzel nyúl utána.

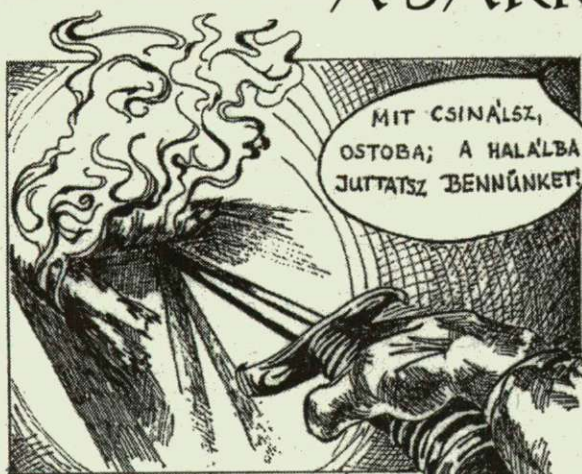
Azt hiszed, pesszimista vagyok? Nem, nem. Én úgy mondanám: kínosan realista.

Az, hogy szeretem a hízelgést, még nem jelenti azt, hogy a kétszínűségért is rajongok.

Hiába magasztallak a csillagokig, akkor is csak ember maradsz.

Dalos Gaz Manka

A SÁRKÁNY

Pusztulás

Meghalt. Talán ha évszázadokkal hamarabb születik, nem lett volna jelentősége halálának, de most, 3120-ban ő képviselte az emberi fajt. Az utolsó egyede volt ennek a hajdan nagy számú kultúrának. A Földet benépesítő alenoidok tiszteltben tartották végakarátát.

„Az összes tárgy, mely valaha az embereket szolgálta, semmisíttessék meg. A „Föld” nevet változtassák „Alenian-ra”.

A hagyományosan fából faragott koporsót négy alenoid emelte csápjára, és megindult a gyászmenet. A vörös gyászruhák már messziről hirdették a szomorúságot, amely az emberi faj iránti szánalomról árulkodott. Az erősen gurgulázó hang, amely egyes egyedek felől hallatszott, az alenoidoknál a sírás megfelelője volt. A temetőhöz érkezve a főtemetőtisz, vagyis a legnagyobb rendfokozattal rendelkező alenoid, a meghatottságtól gurgulázva gyászbeszédet mondott, s a koporsóval együtt feledésbe süllyedt az utolsó ember is.

A temetést követően az altemetőtisz és parancsnoka a Kripta bázisra igyekezett.

– Nem értem, miért neveznek bennünket a Galaxisban „dögevőknek”, – törte meg a főtiszt hangja a csendet – hiszen igazán szép és megható temetést rendezünk minden fajnak.

– Talán a több ezer Alenian nevű bolygó zavarja őket – jegyezte meg halkán az altiszt.

A parancsnok dühösen fordult a beosztottjához:

– Miért? Talán úgy gondolja, ennyi „takarításért” még fizetséget sem érdemlünk?

A csend újra közéjük telepedett. Lassan ballagtak a számukra ideálisan kihalt tájon, maguk mögött hagyva több ezer kihalt kultúra közt az embert.

Kasza Magdolna

Csillagidő Binárium

Ezt is megértük. Két éve tágítjuk már látókörötöket, serkentjük fantáziáinkat, pumpáljuk agytekevénységeinkbe a sci-fi végtelen világának információit. Ti persze vitatkozatok, ellenkeztek, de végülis nincs ellenetekre az asszimiláció (vagy legalábbis élő ember nincs, aki ezt cáfolná).

Hogyan is kezdődött ez az egész? Pörgessük csak vissza az idő kerekét... Két keringési periódussal ezelőtt néhány átlagos hallgatónak látszó sci-fi rajongó humanoid elhatározta, hogy lesz, ami lesz, ők sci-fi klubot fognak alapítani. A gondolatot tett követte, s máris felhangozhatott a Csillagok háborújának jól ismert szignálja (ez volt az első film a boncaszalon). A vetítést továbbiak követték, s a kezdeti botladozások után a klub megtalálta a maga területét. Előadónk a sci-fi sok területén átkalauzoltak bennünket. Beszélgetéseink, vitáink olykor számunkra is meglepő gondolatokhoz vezettek. Furcsa belegondolni, de a magyarországi sci-fi klubok között igen jelentős helyet foglalunk el (ezt az ország több helyéről kapott telefonhívások is igazolják).

Szóval úgy érezzük, hogy érdemes egy kicsit emlékezni, megünnepelni ezt a két évet. Ha szeretnél velünk ünnepelni, érdekelnek a sci-fi rajzfilmek (Mikrobi, Mézga,... stb.) és Nyéki Tamás előadása a sci-fi és az animáció kapcsolatáról, akkor várunk november 24-én (kedden) 18:00-kor a Tamási Áron Klubban.

Hosszú és eredményes életet (nekünk eddig bejött ez a köszönet!)

*Kasza Magdolna
klubvezető*

Hogyan hagyhatjuk el a bolygót a lehető leggyorsabban?

1. Hívja föl a NASÁ -t! A telefonszámuk (731) 483-31111. Magyarozza el, hogy rendkívül fontos minél előbb elhagynia a Földet.

2. Ha nem hajlamosak az együttműködésre, hívja fel valamelyik barátját a Fehér Házban – (202) 456-1414 –, hogy járjanak közben az ön érdekében a NASÁ-s fickóknál.

3. Ha nincsen barátja a Fehér Házban, hívja föl a

Kremlt (a központostól kérje a 0107-095-295-9051-es számot). Barátaik nekik sincsenek ott (legalábbis nem verik nagydobra), de bírnak rájuk nézve bizonyos hatással, tehát érdemes próbát tennie.

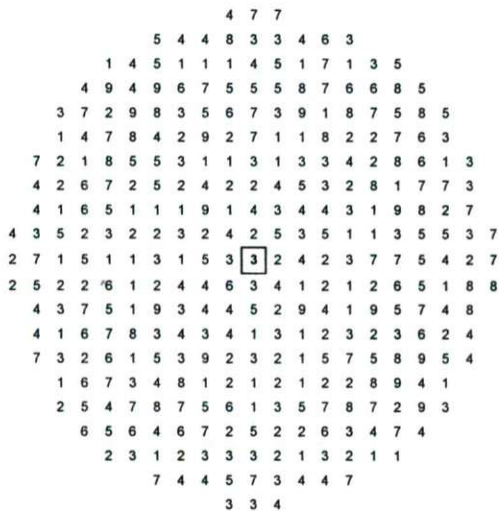
4. Ha ez sem jön össze, hívja föl a pápát útmutatásért. Telefonszáma: 011-39-6-6982. Neki a legmagasabb helyeken is vannak kapcsolatai.

5. Ha mindezek a kísérletek kudarcot vallanak, intsen le egy arra járó repülő csészéaljat, és magyarázza el utasainak, mennyire életbevágóan fontos fölszívódnia, mielőtt megérkezik a telefonszámlája.

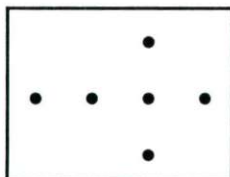
*DOUGLAS ADAMS
Los Angeles, 1983 és London, 1985*

Logikai fejtörők

1. A feladat a következő: a középső hármastól indulva kell kijutni a labirintusból. Lépni északi, keleti, déli nyugati, északkeleti, délkeleti, délnyugati, és északnyugati irányba lehet, és a lépések számát mindig az a szám mutatja, amelyiken állunk. Kijutni csak úgy lehet, ha az utolsó alkalommal az utolsó lépés visszafelé vezet. Több megoldás is létezik.

2. Helyezz el tíz pontot öt egyenesen úgy, hogy mindegyik egyenesen négy pont legyen.
3. Helyezzünk az asztalra három csomó gyufát. Az egyikben 11, a másikban 7, a harmadikban 6 szál legyen. Úgy kell a csomókat egymásból kiegészíteni, hogy mindegyik csomóban ugyanannyi szál gyufa legyen. Kikötés, hogy egy lépésben egy csomóból úgy tehetsz át valamelyik másikba néhány szálat, hogy a gyufák száma ebben a csomóban duplájára nőjön.
4. Egy négyszög alakú szigetet olyan árok vesz körül, amelynek szélessége mindenütt egyforma. Van két olyan deszkánk, amelyeknek hossza pontosan meg egyezik az árok szélességével. A két deszka segítségével hidat kell építeni az árok fölé. Hogyan lehet ezt megtenni?
5. Hat darab egyforintost az ábra szerint helyeztünk el. Tegyéél egy darabot máshová úgy, hogy vízszintesen is, függőlegesen is négy-négy pénzdarab legyen!

Szerencsés megfejtők:

Előző számunk rejtvényének megfejtése:

Vízszintes 1.: *Some great reward* (Depeche Mode)

Vízszintes 72.: *Asylum years* (Tom Waits)

Függőleges 8.: *Till we have faces* (Genesis)

Nyertesek:

Gyurik Diána (I. angol nyelvtanár)

Bíró Csaba (IV. művelődésszervező)

Szénási Magdolna (IV. biológia-kémia)

Bán Judit (IV. pedagógia-angol)

Puskás József (III. biológia-környezetvédelem)

Jutalmuk: 2 személyes pizzajegy.

A *fődíjat* (10 személyes pizzajegy)

Száz Martina (III. éves német-orosz) nyerte.

A nyertesek jutalmukat *Márton Imre* munkatársunknál vehetik át a Hallgatói Irodán illetve a szerkesztőségi szobában hétfőn 13–15-ig, kedden 12–16-ig, szerdán 11–15-ig.

Gratulálunk!

ÚJ HELYEN! **CARSCHOOL AUTÓSISKOLA**
 tanfolyamot indít nov. 26-án és dec. 10-én 17.00 órakor.
Kedvezmények az elméleti oktatás díjából!
 Sikerorientált kedvezmény, diákkedvezmény **50 %**,
HVK klubkártyára 10 % kedvezmény a teljes képzés díjából.
 Típusválasztás, részletfizetés!
 Tankönyv biztosítva.
 Az órabeosztásnál alkalmazkodunk az igényekhez,
 akár a délelőtti órákban is!
Elsősegély oktatás helyben!
 Ügyfélfogadás:
 Hétfő-csütörtök: 10-12 és 13-16 óráig, péntek: 10-13
Szeged, Tisza Lajos krt. 62.
 (a Konzervatóriummal szemben, a Fogászati Klinika mellett)
 Tel.: napközben (62) 424-025, este (62) 271-455

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12		
13		14												15
16				17						18			19	
		20				21	22			23				
24	24/a		25		26				27		28	29		
30		31			32		33				34			
35						36							37	
38	39			40	40/a				41	42		43		
44			45			46		47				48	49	
50				51						52	53			
54			55						56	57				
58		59						60						61
62				63			64			65				
		66	67			68							69	
	70						71			72				

A rejtvény egy általánosan betartandó szabályt rejt, amelyről semmi közelebbit nem szándékozunk elárulni, nehogy lelőjjük a „poént”.

A szerencsés megfejtők között 5 db 2000 forintos könyvvásárlási utalványt sorsolunk ki.

Jó szórakozást!

Vízszintes: 1. Megfejtés 14. Kedvelt mesesorozat 16. Bolondság 18. Kezdeté 20. Ír terrorista-szervezet 21. Hím állat 23. Egyszerű vízi jármű 24. Duplázva édesség 25. Multiplikál 28. A tegnap ideje 30. Valaki elől megszerez 32. Kedves, szakállas ember 34. Némán bánatos 35. Júlia párja 36. Vicc 37. Átnyújt 38. Széletlen tárogató 41. Csak 44. Ka párja 45. Tendencia 48. Az a

másik 50. Régi űrmérték 51. Az egyik szülőd 52. Szent férfinév 54. Háziállat 55. Kelleti magát 57. ... közlegény (filmcím) 58. Nemesfémfolyó 60. Jövő 61. Sójaj 62. Kazettamárka 63. Nagyon erős ember 66. Vuk kacsája 68. Függőleges 43-mat 70. A bakikra felügylő ember 71. Asszonyod 72. Ifjúsági szervezet volt

Függőleges: 2. Döntetlen a sakban 3. Olimpiai győztes úszónőnk 4. A csodálkozás egyik szava 5. Trombitahang 6. István király kísértete 7. Középső nyelvállású hosszú magánhangzóm 8. Reggel v. dél v. este 9. Üres angol év 10. Casus 11. Latin-amerikai állam 12. Fejetlen kenet 13. **Megfejtés 15. Megfejtés (zárt betűk: HEE)** 17. Egyik megyénk rövidítve 19. A II. világháború egyik híres városa 22. Toalett 24./a Terjtermék. 26. Palindrom név fele 27. Névelős tintafolt 29. Úgynevezett 31. Mosópormárka 33. Cukros üdítőital a köznyelvben 39. A legjobb eredmény 40. Szép tavaszi virág 40./a Evőeszköz 42. Rajt 43. Tragédia vége 46. Győzők 47. Fordítva trenírozza magát 49. Isteni eledel rövid mássalhangzóval 53. Félős állat 55. Fordítva tiltó szó 56. Nagyon kimered a szeme 59. Adatgyűjtő 60. Házat melegítő 64. Tehergépkocsi-márka 65. Röviden érkezik 67. Hamis 69. Kettős mássalhangzó